

1989

ЛЮТИЙ №4

ISSN
0132-4462

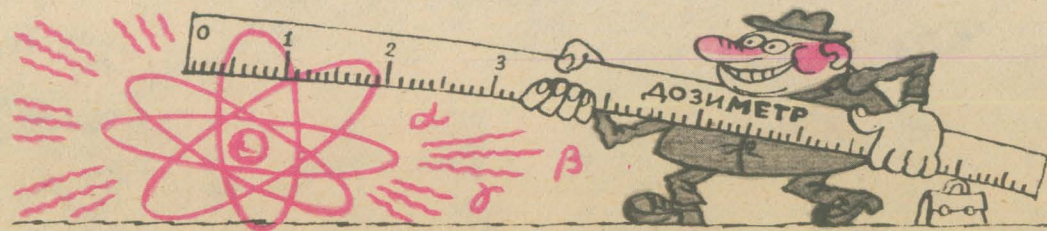
Перець

— А я на вашому місці не хизувався б медалями, одержаними в роки застою!..

Мал. В. ЗЕЛІНСЬКОГО

Тільки без паніки!

Є багато способів налякати ближнього. Можна перестріти його у темному провулку і сказати: «Я тебе з'їм!» Але це кваліфікуватиметься як дрібне хуліганство. Та й результат мізерний: всього лише один переляканий. Мій приятель Вова Бублик розважався інакше. Він приходив у людне місце, наприклад, до залу очікування на вокзалі чи в аеропорту, і голосно закликав:

— Тільки без паніки!
Народ одразу сахався.
— Спокійно, громадяни! — провадив Вова. — Вам нічого не загрожує. Ви — в абсолютній безпеці.
Тут дехто вже ліз до кишень по валідол, а люди простіші починали голосити: «Ой, лишенько! Оце ми вскочили!»
— Зберігайте спокій, шановні! Немає ні найменших причин для хвилювання! — гукав Вова.

Присутні кидалися врозтіч, покинувши напризволяще свої чемодани, клунки і тих, хто уже встиг знепритомніти...
До чого я веду?

Ось уже два з гаком роки мешканці Київщини та сусідніх із нею областей чують від офіційних осіб різного рангу, що наслідки чорнобильської катастрофи ніякої загрози для здоров'я не становлять. Як наче її й не було. Хоча іноді по радіо ще виконується естрадна пісенька зі словами «Ничто на земле не проходит бесследно». Ну, та нехай. Такі вже ми, видно, радянські люди, що нас ніякий грець не бере — ні радіонукліди, ні нітрати, ні навіть гальмівна рідина, розведена одеколоном... Коротше, я був майже спокійний.

Коли це читаю у київській міській газеті «Прапор комунізму»: «...А в окремих випадках тривалість життя тих, хто пережив бомбардування (мається на увазі атомне бомбардування японських міст Хіросіма й Нагасакі — Г. Л.) виявилась навіть більшою, ніж у інших громадян, що засвідчує і певний сприятливий вплив радіації на живий організм».

І тут мені стало лячно. До такого б навіть Вова Бублик не подумався.

Я швиденько пробіг очима по статті: чи немає оголошення про те, що Мінатоменерго

відкриває у спустілих будинках колишнього міста енергетиків Прип'яті госпрозрахунковий профілакторій для бажаних понижити радіацією свій організм?.. Ні, цього немає, але є інші цікаві речі. Йшлося взагалі-то про візит двох японських спеціалістів у галузі радіаційної медицини, про їхні враження. І що більше я вчитувався, то більше мені здавалося, ніби вже десь читав оце, тільки там було усе навпаки.

Точно, — журнал «Знание — сила» № 8 (1988), інтерв'ю з членом-кореспондентом АН УРСР завідувачим відділенням біофізики й радіобіології Інституту ботаніки АН УРСР Д. М. Гродзинським. От, наприклад, він каже: «Перш за все, населення повинно мати індивідуальні дозиметричні прилади, як у тих же японців, котрі ходять на ринок з лічильниками й міряють радіоактивність капусти чи риби. У нас же не тільки немає індивідуальних засобів дозиметрії, але й усілякі спроби виготовити їх переслідуються у кримінальному порядку... Пояснення: аби чогось не сталося, аби не зчинилася паніка».

А ось що каже вустами японців газета «Прапор комунізму»: «Щодо індивідуальних дозиметрів, то навіть в Японії немає на сьогодні достатньо чутливих і точних приладів, а самочинне некваліфіковане ними користування може лише викликати непорозуміння».

Коли я це прочитав, то подумав: які все-таки ввічливі люди ці японці! Ладні наклеп на себе звести, аби лише не образити гостинних хазяїв.

Беруся знову читати інтерв'ю з Д. М. Гродзинським: «Більшість радіобіологів схиляється до того, що навіть найменша доза опромінення шкідлива... Незабаром же після аварії деякі некваліфіковані медики навіть просторікували про те, що невеликі дози опромінення ледве не корисні для організму».

Стоп! Виходить, що ті японські спеціалісти, слова яких переповідає газета, — люди неква-

ліфіковані?.. Але ж японці! Я довго й болісно міркував над цим питанням! І, може, й досі не прийшов би до якоїсь певної думки, якби в листопаді не трапився мені номер газети «Літературна Україна» зі статтею А. Крима «Тривожно нині в Чернівцях». Там є такий абзац: «Отже, третій місяць діти потрапляють до клініки в Чернівцях, а звідси — до Києва, Москва, Ленінграда, з ознаками невідомої медицині масової хвороби... Вчені відпрацьовують версії — грибову, вірусну, хімічну. На вокзалах, в аеропорту — вавилонське стовпотворіння, люди намагаються порятувати дітей, а товариш Романенко А. Ю. вперто твердить, що «нема ніякої потреби вивозити дітей з міста, їм ніщо (!) не загрожує». У відповідь на слізні прохання батьків вивести дітей з міста, продовжити осінні канікули: «Нема жодної необхідності продовжувати канікули. Діти в безпеці». Як може навіть рядовий дільничний лікар — не кажу вже про Головного Лікаря Республіки! — стверджувати, що дітям нічого не загрожує, коли не виявлено джерело захворювання?..»

Ось тепер я, мабуть, знаю, чому інтерв'ю з японськими фахівцями так суперечить думкам нашого вітчизняного вченого Д. М. Гродзинського. Інтерв'ю японці давали у стінах Міністерства охорони здоров'я УРСР. Говорили вони, напевно ж, не по-нашому, і хтось же повинен був їхні слова перекладати. Напевно, що місію взяв на себе хтось із керівників міністерства. Тому так відчувається їхній стиль, їхні інтонації.

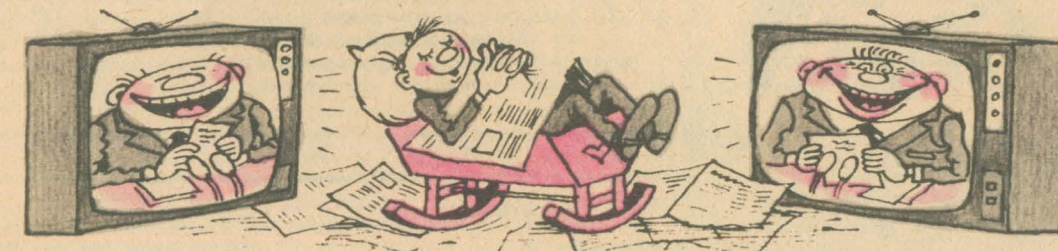
І, нарешті, остання цитата. Знову з журналу: «У нашій лабораторії, — каже Д. М. Гродзинський, — було розроблено спосіб позакореневого підживлення рослин, що зменшує поглинання радіонуклідів рослинами... Щоб устигнути до сібви (1987 р. — Г. Л.), вирубували моноліти ґрунту з озимого пшеницею й ставили експерименти... У результаті були вчасно розроблені

рекомендації й наша лабораторія одразу ж подала документи до Агропрому України. Відповідь, ясна річ, негативна, прийшла аж влітку, коли підживлювати було вже пізно. В Агропромі навіть не розібралися, про яке підживлення йде мова і для чого воно потрібне».

Тут так і проситься фраза: «Я не повірив своїм очам». Бо, мовляв, коли державні мужі заспокоюють громадськість, щоб вона не хвилювалася, — це одне, а коли вони самі

запропонований вченими Інституту ботаніки, він не знає, зате знає — ще із шкільних років! — закон збереження енергії та маси. І процитував: «Ніщо в природі не утворюється з нічого й не зникає безслідно». Іншими словами: не тратьте, куме, сили. Або, як казали моя прабабка: усе од бога!

Підіб'ємо підсумки.
Міністр охорони здоров'я тов. Романенко А. Ю. вважає, що все чудово й немає ніяких причин для занепокоєння.

перестануть хвилюватися про благо громадськості, — то зовсім інше. Але, знаєте, чогось так одразу й повірилося. Без усього сумніву. Як сказано в одній дуже давній книжці: «Усе може бути, бо все вже було».

Усе ж я завітав до Інституту ботаніки АН УРСР, директор якого академік К. М. Ситник підтвердив наведені вище слова свого колеги. На моє запитання про те, які причини могли змусити агропромівців знехтувати працею вчених, Кость Меркурійович тільки знизав плечима.

Тоді я подзвонив до Агропрому, а точніше — до голови об'єднання «Укрсільгоспхімія» В. І. Сахненка: підживлення — це його парадія. Я жадав знати причини. В. І. Сахненко відповів чітко і зрозуміло: ні про який спосіб,

Тов. Сахненко В. І. вважає, що вже нічого не зробиш.

«То як же нам тепер бути?» — питає читач. Головне — без паніки! Як у тому анекдоті: мийте ноги й лягайте спати.

Г. ЛІТНЕВСЬКИЙ.

Р. С. З тим, що дефіцит інформації може породжувати найбезглуздіші чулки, вже згодні всі. Давайте ж погодимось і з тим, що закликати до спокою — це ще не інформація. У такий спосіб можна досягти лише протилежного ефекту. Недвозначність, ясність і повнота — ось що повинно характеризувати наші уявлення про стан екології в будь-якій точці республіки.

ДАЛИ ПЕРЦЮ!

Побувавши у своєму рідному селі Лихівці П'ятихатського району на Дніпропетровщині, Лідія Миколаївна Яновська набралася стільки вражень, що вирішила поділитися ними з Перцем. Вибір адресата, як ви самі розумієте, красномовно свідчить, що то були за враження.

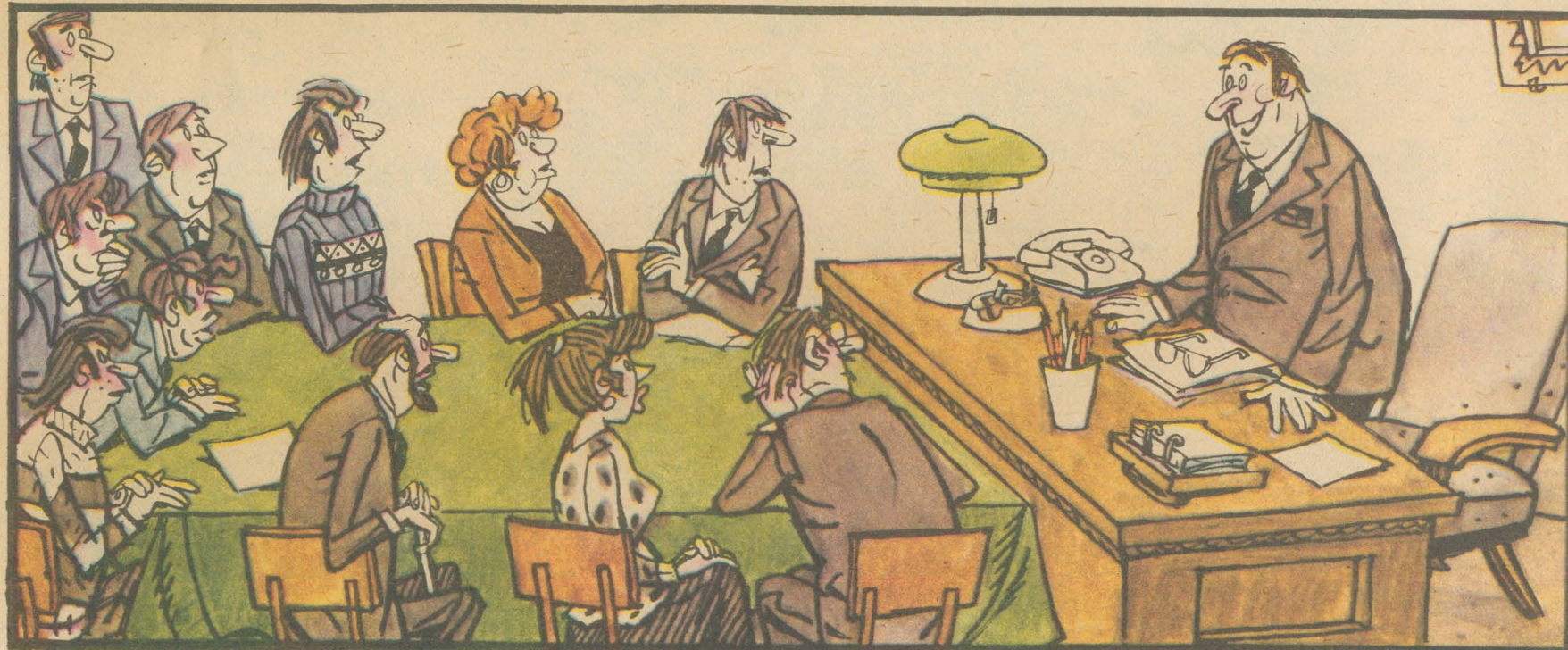
У свою чергу, Перець поділилася своїми враженнями від вражень Л. М. Яновської з Дніпропетровським обкомом Компартії України.

Через півтора місяці секретар обкому партії І. Козак повідомив, що за невжиття заходів по благоустрою селища Лихівки, низький контроль за торговельним обслуговуванням жителів голова П'ятихатського райвиконкому М. І. Ільницький та голова Лихівської селищної Ради народних

депутатів І. К. Трипаса звільнені з посад. Суворо попереджені керівники Комунарівського птахорадгоспу В. І. Косьмін і колгоспу імені Суворова В. М. Мороз — замовники на будівництво побутових об'єктів, а також голова об'єднання «Дніпрооблагробуд» А. І. Ковальов. Хід робіт по благоустрою перебуває під контролем райкому партії.

Останнім часом у Лихівці збудовано ретранслятор для стійкого приймання телепрограм, розширено АТС, прокладено 5 кілометрів водопроводу. Закінчується будівництво газопроводу високого тиску, що дозволить газифікувати, окрім Лихівки, ще шість господарств.

Мал. В. ГЛИВЕНКА

— І побільше, товариші, гласності, і нехай вас не лякає наступне скорочення штатів.

Красолюб

Красиво Никифору хочеться жити,
Натурі його — все замало:
Він крав колись те, що погано лежить,
Тепер — те, що й добре покляли.
У парку засік головну із окрас —
Троянди п'янки і гарячі —
І лоба наморщив гармошкою враз:
— Чому не у мене на дачі?..
Пригнав серед ночі свого «Жигуля»,
З багажника виїняв лопатку...
Й на клумбі, де квітла в трояндах земля,
Залишив скопирсану грядку.
«Усе, що красиве, добротне, — мені!» —
Никифор ніде не дрімас:
Пристроїв сидіння м'якеньке в човні,
Одірване щойно в трамваї.
Де вгледить щось гарне — йому аж пече:
Все тягне додому без міри.
В квартирі украдених стільких речей —
Суцільні тобі сувеніри.
В музеї поцуплена ваза важка,
Фужери — в кафе, на банкеті.
А ручку оцю одкусив з ланцюжка
В театрі, точніш — в туалеті.
В альтанці, в саду, — з кладовища ліхтар,
Дві лави зі скверу добрячі...
Недавно на вулиці зник тротуар —
Й з'явився у нього на дачі...

І я вже не в силах тривогу таїть:
Щоранку, немов ненормальний,
Біжу, щоб упевнитись в тім — чи стоїть
Фонтан ще на площі Центральній!

Володимир ЧУБЕНКО.

м. Запоріжжя.

Мал. О. МОНАСТИРСЬКОГО

— Даремно ви принохуетесь! Наш фірмовий суп не має ні кольору, ні смаку, ні запаху.

СУЧАСНА КАЗКА

На одній фабриці шили-пошивали труси. Продукція ця, хоча й скромна, в модних салонах та на виставках не демонструється, але вкрай необхідна всім. Навіть найбільшій бідняк, і той що-не-що, а труси повинен мати.

Однак виріб той для фабрики був дуже невигідний — дешевий. Щоб виконати план і розжитися на прибуток, скільки тих трусів треба нашити. І великих, і маленьких, і ще менших. Коли найбільші коштували зовсім недорого, то про найменші вже нічого й говорити — копійки. А мороки з ними!

От на фабриці й повели наполегливий пошук. Ясна річ, резервів: як би його поменше працювати, а побільше мати. І знайшли-таки. Зовсім перестали шити малі та середні труси. Зайнялися тільки найбільшими і найдорожчими, десь шістдесятих та сімдесятих розмірів.

Творча думка розкривала все нові й нові резерви та можливості. Пристачать з одного боку лампас і ставлять індекс «Новинка» — піднімають ціну, пристачать з обох боків — знов «Н», отже, є привід правити дорожче, як за нову продукцію.

Простір для ініціативи тут виявився воістину космічний. Можна мереживом оздобити холоші, вишивкою, нашити апликацію чи кишеню для заначки. Або причепити іззаду хутрянй хвостик, назвати модель «Кицька» чи «Зайчик» — і вже індекс «М», себто модний товар, а відповідно ціна вдвічі, а то й утричі вища.

Та, врешті, на фабриці знайшли просто-таки генеральний резерв. Труси стали не шити, а клепати. Клепати із золотих пластин. Зроблять одні на місяць, і все — план готовий. Одні ж бо золоті труси коштують стільки, скільки всі ситцеві, якими б ті не були: з лампасами, мережками чи хвостиками.

Кому вони потрібні? Знайдуться покупці. Заберуть, бо ніяких інших трусів немає.

Ото клепають на фабриці золоті труси, прозвітують про виконання плану, а тоді й задовольняють свої потреби, запити та інтереси. Хто у відгулі, хто в загулі, хто — в запої, той — у відпоти, інші — взагалі у невідомості чи неадекватності.

І все було б добре. Одна тільки незручність, що треба ж було працівникам фабрики вдягатися і взуватися. Коли поткнуться в магазин, а там штани — золоті, сорочки — золоті, жіночі ж чобітки — взагалі діамантові. Від ціни аж очі вилазять.

Ото поглянуть фабричні на всі ті коштовності — і давай обурюватися. Обурюються і знов клепають золоті труси. Обурюються і знов клепають. Так і живуть.

Валентин ПОСУХОВ.

м. Полтава.

Збори у нас нині проходять жава! Особливо начальству на них перепадає. Сидить, бідолашне, у президії, обличчям до народу, а в обличчя йому — правду ріжуть. Здається, от-от доведуть, і подасть воно у відставку всією президією. Але це тільки збоку так здається. Насправді ж начальство у нас хоч і застійне, але стійке, тож навіть без валідолу обходиться...

Та ось нещодавно на чергових зборах раптом підхоплюється Дремлюга й репетує:

— А за яким це правом Перчук нашого дорогого Силу Полікарповича чорнить?

Ну, в залі, істотно — свист, гамір.

Та Дремлюгу не вгамувати:

— Не дозволимо керівництво плямувати! Треба

притягти Перчука до відповідальності...

Тут на Дремлюгу всі зачитькали:

НЕ В КУРСІ

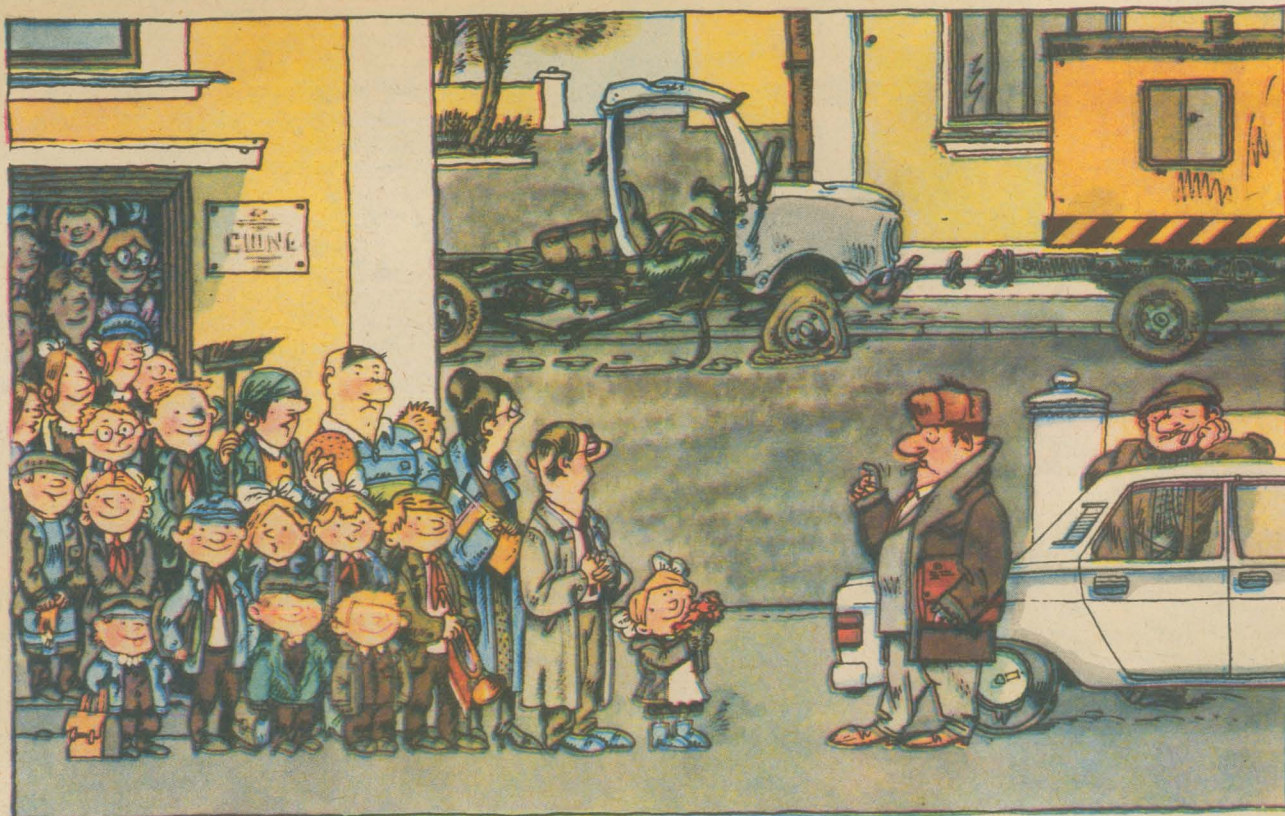
УСМІШКА

— Цур тобі, пек тобі, нині ж — демократія! А Дремлюга ще дужче розпалюється: — Ви мене не вчіть. Я ще зі школи знаю, що у нас демократія! Але те, що дозволяє собі Перчук, — підступні наміри й замах на підвалини!... Що тут зчинилося! Ледей Дремлюгу не з'їли. Добре, хоч вигляд у нього неапетитний. Тільки потім усе з'ясувалося. Виявляється, останні чотири роки Дремлюга на зборах тільки те й робив, що спав. А тут його хтось ненавмисне ліктем зачепив... Щоправда, Дремлюга, остаточно прокинувшись, вибачився перед колективом за свій виступ і нині також шпетить начальство на повну котушку...

Геннадій КОСТОВЕЦЬКИЙ,
Олег ПОПОВ.

м. Київ.

Мал. О. МІХНУШОВА

— Дорогі діти, ось вам наш шефський подарунок!

СКАЖУ ПРЯМО: особисто мені здається, що канонада закликів боротися з адміністративно-командними методами на прибічників цих методів справляє таке ж враження, як на kota Ваську — виховний монолог кухаря. Принаймні, у нас, в агропромисловому комплексі. Почасти це можна пояснити тим, що кожен чиновник глибоко переконаний, що йдеться не про нього. Себто, він згоден, що бюрократ і бюрократія існують і що з ними треба боротися. А щодо себе, то він готовий у будь-який момент викласти купу паперів, які, на його думку, свідчать, що він не сидить, склавши руки. На жаль, лише паперів...

Не буду ходити далеко за прикладом. Наш Городоцький дослідно-експериментальний завод сплатив торік 467 карбованців штрафу — за невиконання плану здачі відходів кольорових металів. Цю, нехай і не астрономічну, але чесно зароблену колективом суму, з нас стягнули, хоч насправді отой план

ми виконали на всі сто відсотків. У цілому. А зокрема — «недопривезли» відходів бронзи. Недопривезли тому, що їх у нас не було. Зате була «планова» цифра, спущена Хмельницьким облгагропромом, яка ґрунтувалася бозна на чому, тільки не на заводських можливостях і технологічних розрахунках. Цього року ситуація світить не краща. Під виробничий план підприємству виділено 1400 кілограмів бронзового прокату, а з легкої руки облгагропрому ми повинні відвезти на вторчорметівські майданчики... 8 тонн відходів бронзи. І першокласникові під силу підрахувати, що навіть якщо ми здали увесь одержаний прокат, то все одно штрафу не минути.

Заступник директора заводу В. З. Глушко звернувся до спеціаліста з вищою освітою — заступника голови облгагропрому Петра Олександровича Кривошея. Але товариш Кривошей продемонстрував іншу — відомчу арифметику.

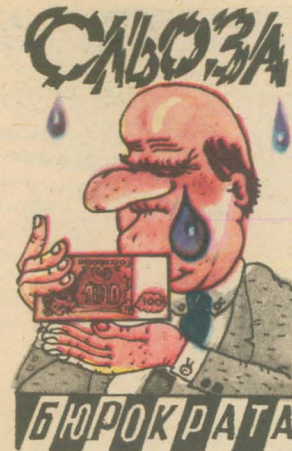
— Якщо ми з вас ці тонни

ЯК ГОРОХОМ

зімемо, то кому ж їх тоді доведемо? — скоріше розтлумачив, ніж запитав він. Ні в які логічні рамки не лізе і план здачі чорного металобрухту. Ми одержали 560 тонн металобрухту, а від нас вимагали 980 тонн металолому. Хоч бери та трохи верстати! Щоправда, після виступу обласної газети 600 тонн знайли. І, мабуть, перекинули комусь, хто не здогадався апелювати до преси. Проте бронза з тим, що держзамовлення на здачу металобрухту заводу доводить Хмельницький облгагропром, Держагропром УРСР не має можливостей його коригувати».

Дідько його знає, які закони діють в агропромівській ієрархії. Мені завжди чомусь здавалося, що

Похмуро нипав по світлиці Туз-бюрократ — пенсіонер. Безцільно том узав з поліції, Розкрив — й від щастя ледь не вмер. Хоч невразливу мав натуру, Але ураз, мов мак, розцвів, Уздрівши сотенну купюру — Хабар давно минулих днів. Ти ба — і сон йому не снівся, Ні віщих слів, ані прикмет... Як сніг на голову, звалився Його обожнення предмет. Ах, несподівана заначка — Ковток цілющої води. Який прохач а чи прохачка Цей дар підсунула сюди? Чий ж то руки залишили Її, нем'яту і нову — Неначе квітку посушили, Духману квітку польову?

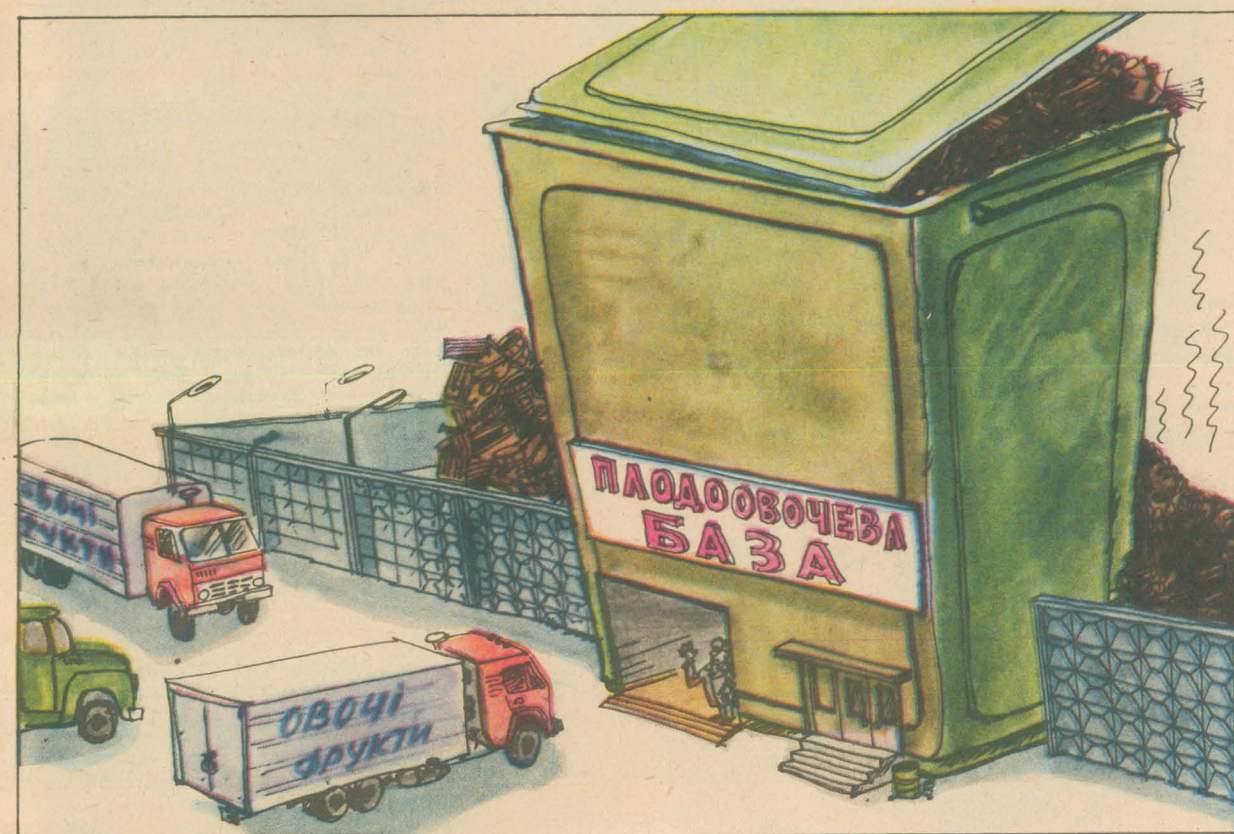

І якось ніжно серце стисло... Хіба коли забудеш це — Солідне, тепле, рідне крісло, Де нагулялось червце? Ех, млілось як від благ постійних! Було — чого не закорти... Хабар, хабар часів застійних, Чимало дум наводиш ти! Ледей-ледей були вже не припнули За казнокрадство й хабарі. Зійшло — на пенсію зіпхнули (Бо є ще люди угорі!...) Майнула геть епоха свята, Прекрасна однастайним «за». Кінець! І з ока бюрократа Скупа

скотилася
сльоза.

Григорій ГАРЧЕНКО.

Мал. В. СОЛОНЬКА

вища інстанція існує іще й для того, щоб виправляти дурниці нижчих. А тут, будь ласка: «не має можливостей». То як же тоді очолюване товаришем Гревцовим Головне (з великої літери!) управління планує економічний і соціальний розвиток галузей?

В. ІСХАКОВ,
працівник заводу,
член КПРС, депутат
Городоцької районної Ради
народних депутатів.

Хмельницька область.

ВІД РЕДАКЦІЇ: Перець уже не раз виступав проти планів здачі металобрухту, взятих зі стелі. Така ж картина спостерігається і в інших галузях. Самокритично визнаємо, що проломити стіну відомчої застенності не вдалося. Міністерства посилалися на Держплан республіки, плановики не менш рішуче відхрещуються від авторства на висмоктані з пальця цифри, стверджуючи, що вони народилися в Москві. От і В. Д. Гревцов, відповідаючи ре-

дакції, підкреслив, що «ми неодноразово зверталися в Держагропром СРСР з проханнями привести план здачі металолому у відповідність з джерелами ломутворення, однак позитивного рішення поки що не одержано».

Як бачимо, з одного боку — «неодноразово звертання» вище, а з іншого, стосовно Городоцького заводу, — відсутність можливостей коригувати узятий зі стелі план. І все це відбувається під лозунгами боротьби з адміністративно-командними методами.

Ні, ми розуміємо, що металолом — це хліб металургії. Згодні також, що цього хліба валяється на просторах нашої неосяжної Вітчизни стільки, що, якщо його зібрати, можна було б заощадити Уральські гори руди. Але ж треба це робити з толком, а не доводити справу до маніпуляції цифрами, за яку розплачуються інші.

Чи не тому й справжнього хліба і до хліба у нас не густо, що і нас нерідко годують «плановими» цифрами?

ЩЕ ОДНА ЗАГАДКА ПРИРОДИ?

ХАРКІВСЬКА область. (Кор. ТАП). Місто Ізюм не розташоване у сімейно-активній зоні, ніяких підземних поштовхів протягом десятиліття тут не зареєстровано. Тим більший подив викликає стан приміщення середньої школи № 3, збудованої три роки тому. Уже сьогодні на її ремонт виділено сімсот тисяч карбованців. Широке кола ізюмської громадськості небезпідставно вважають, що без глибокого вивчення причин передчасної аварійності новобудови сімсот тисяч виявляється викинутими на вітер.

БАНЯ З ДИСТАНЦІЙНИМ КЕРУВАННЯМ

Так називають жителі села Петрушівка свою лазню. На запитання сумського кореспондента ТАП, як це розуміти, сільчани відповіли:

— Керівники нашого цукрорадгоспу Угрюмського не дуже піклуються про побут своїх підлеглих. Тому баня у нас постійно на замку. І щоб помитися, нам доводиться давити прямо до Краснопілляського райвиконкому, аби звідти директорів радгоспу тов. Мурзі надійшла керівна вказівка і він погодився відкрити лазню для відвідувачів.

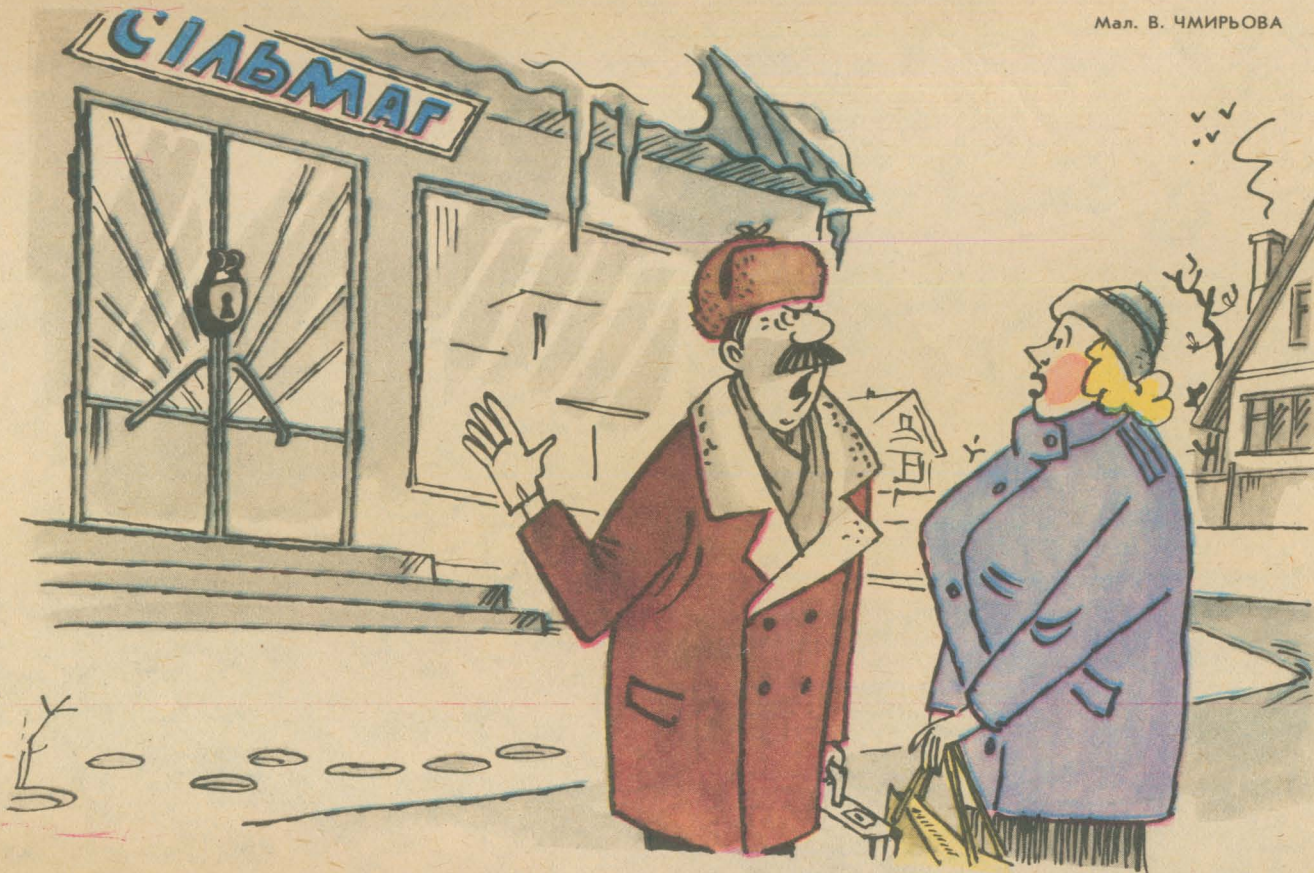
ОГОЛОШЕННЯ

Через Телеграфне Агентство Перця адміністрація санаторію «Сонячне Закарпаття» Свалявського району Закарпатської області повідомляє, що відпочиваючим з розхитаною нервовою системою забороняється користуватися напівдичими телефонними автоматами міжміського зв'язку, встановленими на території санаторію. Невиконання цієї вимоги розцінюватиметься як порушення лікувального режиму. Дане розпорядження погоджено з начальником райвузла зв'язку В. М. Федішинцем.

ЗАГРОЗИ ЗДОРОВ'Ю НЕМА

КИЇВ. (Кор. ТАП). Чорною невдячністю відплачують начальникові жезу № 1404 тов. Рижову В. К. мешканці будинку № 9-А по вулиці Декабристів, засипаючи вищі комунальні інстанції скаргами на погану роботу ліфтів. На відсутність гарячої води на верхніх поверхах. Товариші не усвідомлюють, що все це робиться для їхнього ж блага. Холодний душ сприяє загартуванню, недіючі ліфти — найкраща профілактика хвороби віку — гіподинамії. Заради тих, хто все-таки лінується пішки гуляти по сходах, відключають воду взагалі: без неї довго у квартирі не всидиш.

На щастя, у комунальних інстанціях з розумінням ставляться до турботи тов. Рижова В. К. про здоров'я своїх підопічних: не реагують на скарги мешканців будинку і, отже, їх здоров'ю ніщо не загрожує.

— Приймай, Галю, магазин.
— Так я ж ніколи не торгувала.
— Не бійся — там нічим торгувати.

ПОСТРІЛИ З ЛУКА

- Раніше були писані красуні, тепер здебільшого — мальовані.
- За розвал роботи його заслужено покарали: відправили на заслужений відпочинок...
- Відзначається тим, що може наламати дров де завгодно, навіть у полі.

Альберт МАНДРИК.

- Не опиняйся між двома ворогами, коли вони зустрічаються.
- Ніхто не проміняє власну голову на всі томи енциклопедії.
- І в отруйних ягодах є вітаміни.

Дмитро АРСЕНИЧ.

— Чого це наш коваль коней не підковує?
— Йому не до них: він підковує блоху — хоче у Лондон на виставку поїхати.

НЕ ЗУМІВ — НА ПІДВИЩЕННЯ!..

Хочу загадати організаційно-кадрову загадку в дусі перебудови:

на що може сподіватися відповідальна особа, про яку в офіційному документі сказано так: «Бюро міському партії, і в першу чергу його член т. Залевський В. П. не зуміли у звітному періоді піднести рівень роботи міської Ради народних депутатів і виконкому до вимог часу?»

Подумали? Нема чого, кажете, думати, бо все ясно? Уже й відповідь готова?

Залишили товариша Залевського на тій же посаді? Не вгадали.

Понизили до заступника? Поцілили пальцем у небо.

Доручили менш відповідальну ділянку, на якій він зумів би піднести «рівень» до вимог часу? Помилаетесь, шановні.

Втім, не буду даремно забирати Ваш час. Правильною буде така відповідь (цитую документ):

«У зв'язку з тим, що голова виконкому міської Ради народних депутатів тов. Залевський Василь Павлович перейшов на роботу в Київську обласну Раду народних депутатів, бюро міському партії розглянуло питання про рекомендацію кандидатури на цю посаду».

Бачите, як легко перебрисати з Білої Церкви на роботу в Київ? Досить лише — «не зуміти піднести рівень роботи до вимог часу».

І. ЛИННИК.

Київська область.

КАФЕДРЕСА ПОКІЙІВСЬКОМУ

У прекрасному місті живеш ти, Перче! Заздримо ми тобі. Ото ходиш-ходиш по Києву — і знаходишся не можеш. Дивишся-дивишся — і все дивитися кортить...

Але буває інколи, що між ходінням та роздивлянням приїжджому хочеться де-небудь присісти та грошки набратися сил для нових походів. Спробував якось я повечеряти в центрі Києва... Непроста, скажу тобі, штука! Обходив кілька ресторанів, та за браком місць або при порожніх столах за браком офіціантів повечеряти не вдалось. Нарешті в ресторані «Одеса» знайшлося і місце, й офіціанти. Однак не знайшлося ніякого вибору страв, окрім так званого «вечірнього комплексу» (наводжу повністю):

АССОРТИ РЫБНОЕ	4-31
САЛАТ ИЗ СВЕЖИХ	
ОГУРЦОВ	1/100 0-11
ПЕРЕЦ	
НАТУРАЛЬНЫЙ	1/100 0-09
СЫР ТВЕРДЫЙ	1/50 0-25
КОТЛЕТА «ЮБИЛЕЙНАЯ»	
С ГАРНИР.	1/100/150 1-63
	6-39
ПИВО	1,0 1-00
ХЛЕБ	0-02
	1-02

Комплекс, як бачимо, «кусаеться»... Але мене поставили перед вибором (отже, вибачаюсь, — вибір все-таки був!): або їж, що дають, або катай звідси хоч і в Одесу, там тобі подадуть і кафедресу...

Що таке кафедреса, питаєш? Це — зі старовинного жаргу: суто одеська страва для небажаних гостей...

В. РЕШЕТНИК,
мешканець м. Бердянська.

ГРОШІ НЕ ПАХНУТЬ, АЛЕ...

З бурхливим розвитком кооперативного руху в Харкові на інвалідів та учасників війни, які або живуть у місті, або якимось вітром їх сюди занесло, спустилась ще одна пільгова благодать, від якої не відкрутишся. Йдеться... кхм... кхм, про оті ситуації, коли, цар ти чи герой, а природа бере своє, причому бере так, що навіть якщо ти місцевий, до рідної домівки не добіжиш.

Учасники війни, як і всі смертні, біжать до рятівних закладів, відомих під ініціалами «М. Ж.» А тут на них чекає складна дилема. Оскільки практично всі туалети у центрі міста кооперативні (читай — платні), тим із ветеранів війни, які випадково не мають у кишені п'ятнадцяти копійок, зате мають посвідчення учасника війни, доводиться вибирати: або шукати якийсь закапелок, або документально засвідчити білявій феї на вході свою безпосередню участь в боях за визволення Вітчизни і скористатися пільгою.

У не менш знущальні ситуації потрапляють татусі й матусі, котрі мають необережність гуляти містом зі своїми чадами. Як ти переконаєш «контролера», що дитині не сім років — вік, коли відповідно до кооперативних правил треба оплачувати «за дорослими розцінками», — а тільки шість з половиною? Діставай «серпастий і молоткастий»!

Віддаю належне спритним людям, які практично з нічого заробляють на перебуванні капітали. Втішаю себе при цьому тим, що кажуть, ніби за станом туалетів можна судити про культурний рівень країни. Але невже уся багатюща комунальна служба Харкова існує лише для того, аби повністю віддавати один із виявів цієї культури комусь на відкуп.

м. Харків.

Л. ШВЕДОВА.

Я далекий від думки, що керівники Чернівецького облполіграфвидаву повинні знати українську мову на рівні фахівців з інституту мовознавства. Але все ж таки вважаю: у стилістиці і граматиці вони повинні орієнтуватися. Не кажучи вже про те, щоб уміти грамотно писати на кази бодай із словником.

Рішення колегії облполіграфвидаву «Про невиконання січневого плану по випуску видань редакційно-видавничим відділом», підготовлене заступником начальника І. П. Вергуном і підписане начальником І. О. Бурковським, яке розійшлося по всіх друкарнях, засвідчило, що видавничою справою можна керувати, й не знаючи рідної мови.

БЕЗ СМІХУ НЕ МОЖНА...

Не буду детально рецензувати констатуючу частину, хоч і вона рясніє мовними перлами типу «якого іншого документу, який би регламентував взаємні відношення», «відповідальність працівників РІО (аббревіатура назви редакційно-видавничого відділу — П.Г.) за допущені по їхній вині неточностей». Прочитую лише третій пункт «рішення» колегії:

«Директорам друкарень не допускати не виконання встановленого ліміту... Всяке недовиконання враховуватиметься, як недопоставка продукції по договорам. В випадку зриву графіку випуску замовлено (?) з вини редакційно-видавничого відділу, до вищих (?) буде примінятися така ж система допреміювання (?)».

«Контроль за виконання данного рішення» покладено на заступника начальника І. П. Вергуна.

Не знаю, як контролювати, а виконувати таке «данне» рішення без сміху неможливо.

м. Чернівці.

П. ГРОЗОВИЙ.

ПОЛІТІНФОРМАЦІЇ ЗАМІСТЬ СИЛОСУ?

Я чув, ніби для того, щоб худоба успішно перезимувала, їй потрібен теплий корівник чи тепла кошара, достаток кормів і дбайливі руки. Нічого, виявляється, подібного. Головне для високої продуктивності — «ідеологічне забезпечення зимівлі худоби». Саме такою була тема семінару, про який у однойменному матеріалі новопсковська районна газета «Перемога» 10 грудня минулого року повідала своїм читачам. Семінар «відбувся на базі колгоспу імені Чапаєва», куди райком партії «скликав секретарів партійних організацій, голів профспілкових комітетів колгоспів і радгоспів».

Ні в якому разі не припиняючи ролі ідейно-виховної роботи серед селян, осмілюся, усе ж таки, висловити думку, що від подібних тем семінарів вельми відчутно відгонить отим сумним і ще свіжим у нашій пам'яті застійним періодом, коли балаканиною підміняли конкретне діло. Бо важко повірити, що, зібравшись «на базі колгоспу імені Чапаєва», партійні і профспілкові вожаки господарств району таки ж з'ясували: скільки потрібно провести політінформацій, щоб замінити тонну силосу, або чи може один концерт художньої самодіяльності позитивно вплинути на вихід молодняка і прирости живої ваги тварин?

Якщо вже так кортить товаришам з райкому щось обговорити в розрізі тваринництва, то пропону тему семінару на майбутнє: «Чому кажуть, що молоко в корови на язичі?»

В. ШУМЕЙКО.

Ворошиловградська область.

Чи ви коли-небудь чули, товариші, щоб перед спійманим на місці злочину лиходієм вибачилися та ще й із поклоном повернули йому набір злочинського інструменту?

А саме така дивовижа трапилася у місті Севастополі. Однієї темної ночі міліцейський патруль застукав громадянина Зверева за розкурочуванням автомобіля «Жигулі». Чимало знятих деталей він уже акуратно покладав у містку сумку, а ще більше зняв би й поклав туди ж, якби не пильність та оперативність охоронців порядку.

Цілком очевидну справу слідчий швидко передав Гагарінському районному народному суду м. Севастополя. І суд під головуванням Л. І. Захарової так само швидко... оголосив виправдувальний вирок! Як мовиться, хоч стій, хоч падай...

Вочевидь, шановні товариші, ви читаєте мій лист сидячи, а тому, не боячись, що впадете, постарайтеся коротко пояснити, як таке судове лицедійство могло статися.

Машина, обкрадена Зверевим, належала одній громадянці на прізвище Черкасова, заарештованій за спекуляцію у крупних розмірах. Слідчий наклавав арешт на «Жигулі», відповідно усе оформивши, передав автомобіль на зберігання членові сім'ї обвинуваченої. Під час оформлення арешту майна був присутній яко понятий і отой самий Зверев,

ВІДМИЧКА З ВИБАЧЕННЯМ

оскільки жив він неподалік. Тоді ж, мабуть, і виникла у нього ідея експропріювати деякі дефіцитні автомобільні деталі, що він за кілька днів і здійснив.

Так от суддя Л. І. Захарова під свій виправдувальний вирок підвела дуже мудру теоретичну базу: мовляв, Зверев, позаяк він був понятим, вважав, що обкрадає вже не чийось власну машину, а — державну; а тому, оскільки встиг він поцупити деталей не на дуже велику суму, та ще й позитивно характеризується за місцем роботи (сторож при військовій частині), — то вчинив він не злочин, а адміністративний проступок. (У дужках зауважу: якби суд кваліфікував злочин Зверева як належить, то мусив би визначити йому покарання у вигляді дворічного позбавлення волі або ж виправних робіт на той же строк).

А далі події розгорталися таким робом. Незважаючи на протест прокуратури, Кримський обласний суд залишив виправдувальний вирок у силі. Після чого обласне управління внутрішніх справ зажадало покарати винних у «необгрунтованому притягненні гр-на Зверева до кримінальної

відповідальності». Що й було хутко — в перебудовному темпі — зроблено: начальникові слідчого відділення Гагарінського райвідділу міліції П. А. Рубану та начальникові слідчого відділу УВС Севастопольського міськвиконкому Ю. І. Зелепукіну втелюючи по суворій партійній догані, а Рубана, oprіч того, змусили ще й вибачитися перед злочідом і повернути йому вилучений лиходійський інструмент...

Чому ж стало можливим подібне? Та тому, що деякі судові чиновники, прикриваючись перебудовою, останнім часом стали на ту позицію, що у нас надто мало виправдувальних вироків, а відтак — «мало правосуддя». Це й призвело до різкого перекосу в оцінці суддями доказів, до пошуків не істини, а будь-якого формального приводу для виправдання злочинців.

Але ж не зможемо ми побудувати правову державу, не зможемо говорити про справедливість, якщо упереджена Феміда ухвалюватиме не лише неправомірні обвинувачувальні, а й неправомірні виправдувальні вироків. За нерозуміння цієї істини ми надто дорого уже заплатили і платимо ще й досі.

В. БЕЗПАЛЬЧИЙ,
прокурор Гагарінського району
м. Севастополя.

«Один дотепник якось сказав, що на прилавках наших промислових червоної ікри та консервованих крабів немає лише тому, що про них покупці не запитують, а звідси торговельне міністерство зробило висновок, буцімто вони не користуються попитом.

Бог з ними, крабами та ікрою, невідомо іще, як би їх перетравлювали наші середньостатистичні шлунки, звиклі до «чайної» та «степової» ковбаси. Мене диває інше: куди із заведеною періодичністю зникають ті чи інші негастрономічні товари. Нині, наприклад,

у Києві вдень з ліхтарем не знайдеш господарського та дешевого туалетного мила, за пральним порошком — черги довші, ніж до футбольних кас напередодні престижних міжнародних матчів київського «Динамо». Уже з піроку немає в продажі лез для гоління, і навіть не в кожній перукарні можна позбутися щетини. Цікаво, яка побутова дрібничка стане черговим дефіцитом?

м. Київ».

М. БІЛОУС.

ПРО МИЛО, СОБАКУ І ЩЕ ДЕЩО...

«Міністерство торгівлі УРСР розглянуло заяву тов. Білоуса про грудні в придбанні дешевого мила і повідомляє:

Ринові фонди мила і мючичих засобів, виділені республіці на 1988 рік, перевищують рівень минулого року: по синтетичних мючичих засобах на 13 тисяч тонн, милу господарському — на 5 тисяч тонн, милу туалетному — на 3 тисячі тонн.

Хоч ресурси згаданих товарів у 1986—1987 роках були нижчі, торгівля ними тривала безперебійно. Не було напруги і в першому півріччі 1988 року, в тому числі і в м. Києві.

Однак з вересня по всій республіці, включаючи м. Київ, попит на мило і мючичі засоби різко зріс, ці товари почали закуповуватися

у великих кількостях. Так, по м. Києву реалізація мила господарського за жовтень листопад становила 169 процентів у порівнянні з аналогічним періодом 1987 року, мила туалетного — 137 процентів.

Результати опиту різних категорій населення, а також проведеного обстеження засвідчують, що причиною такої ситуації послужили необґрунтовані чутки про підвищення роздрібних цін.

Враховуючи становище, яке склалося, Міністерством торгівлі УРСР разом з промисловістю республіки вжито заходів для дострокової поставки мила торговельним організаціям. Підприємствам торгівлі м. Києва, зокрема, за 11 місяців понад план поставлено 295 тонн мила господарського,

344 тонн туалетного і 190 тонн пральних порошків. При цьому питома вага недорогих сортів туалетного мила становить не менше 80 процентів.

У грудні, за домовленістю з Держагропромом УРСР, для торговельних організацій додатково вироблено 3 тисячі тонн господарського мила, тисячу тонн туалетного, а також виділено тисячу тонн імпортного прального порошку. З цієї кількості Києву виділено мила господарського 300 тонн,

туалетного — 200 тонн, синтетичних засобів — 300 тонн.

Стан торгівлі милом і мючичими засобами перебуває під постійним контролем Мінторгу УРСР».

КОМЕНТАР ПЕРЦЯ. Отже, міністерство глибоко переконане, що першопричина ажіотажу навколо того чи іншого товару — панічні настрої серед широкої громадськості. Досить народитися якійсь чутці — і орди покупців спустошують прилавки.

У цих словах є частка гіркої істини: надто глибоко укоренилася в нашої свідомості звичка робити запаси на «чорний день». Але якщо спробувати з'ясувати, де собаку зарито, то це місце виявиться якраз під двадцятичотирьохповерховим паралелепіпедом міністерства торгівлі.

Загальновідомо, що джина легше випустити з пляшки, ніж загнати його назад. Так от, на мою думку, торгівля сама нерідко робить усе можливе, щоб висмикнути з отієї пляшки корок.

Згадаймо епопею з цукром, яка ще й досі не скінчилася. Багато хто нині показує пальцем на самогонників: це вони, мовляв, довели країну до талонів. Звичайно, недавнє змагання за створення якомога ширших «зон тверезості» істотно примножило не такі вже й густі до цього лави любителів домашнього варива, воно — змагання — хоч і загнало зеленого змія у глибше підпілля, але там він зумів добряче розкабаніти. Однак стверджувати, що вся громадськість категорично відмовилася від чаю на користь сивушного зілля, і викликала епідемію самогонування, — це, м'яко кажучи, було б не зовсім точно.

ОЗОНОВА ДІРКА

ГУМОРЕСКА

Коли шановний Павло Сидорович закінчив читати доповідь, присутні щедро наділили його оплесками.

— Які будуть пропозиції? — поцікавився головуючий і пильно поглянув у зал. — Активніше, товариші. Питання важливе. Кожен має сказати своє вагомє слово. Час такий настав. Не можна мовчати. Прислів'я про те, що мовчання золото, давно застаріло.

Першим слово взяв Мокренський. — Ми довго мовчали, — підтримав він головуючого й поглянув на членів президії. — І самі бачите, до чого докотилися. Досить. Що я пропоную. Перш за все, повернути славне ім'я місту Цхнівалі в Грузії, яке нині носить назву — Сталінірі. Це стосується й інших міст.

Мокренський нарахував таких кілька десятків. — Подібна ситуація і з назвою деяких вулиць, площ, районів, сіл, колгоспів. Ганьба! Набридло. Ріжуть слух, обурюють погляд.

Гримнули оплески. На трибуну поважно піднявся Голуб'янський.

— Я цілком підтримую гостру і злободенну промову мого колеги Мокренського. Виступ у дусі часу. Глобальні масштаби. Думає не абстрактно, а в межах країни. Можливо, навіть галактики. І це той, хто увесь період застою продиріва на задніх рядах. Ось вона — демократія, ось вона — гласність. Вибухнули оплески.

Спочатку також було слово. Про те ж підвищення цін на цукор. Причому, не менше, ніж у два рази. Поки до магазинів тягнулися ручайки надобачних покупців, міністерство торгівлі і причетні до ціноутворення інстанції зберігали олімпійський спокій. Схаменулися лише тоді, коли ручай перетворилися на потоки. Але схаменулися дещо своєрідно. Замість того, щоб спростувати чутки, наказали більше одного кілограма в одні руки не давати, чим викликали цілодобову облогу промдмагів.

Не знаю, наскільки глибоко талонна система підрубала під корінь самогонування, зате мені достеменно відомо, що в мого знайомого — великого любителя чаю і далекого від домашньої алхімії — накопичилося вдома півтора пуди цукру. Раніше йому вистачало на місяць двох кілограмів, а по талонах він мусить брати утричі більше. Чоловік охоче обмінював би їх на карамельки, до яких і він, і діти також великі любителі. Але ж і карамельок — катма! Тех, кажуть, розхапують на самогон. Не розумію, як можна гнати самогон з того, чого нема. Щоправда, нас годують статистикою, яка свідчить, буцімто цукерок випускають ще більше, ніж колись. Може, у підсобках магазинів їх справді навалом, але ж ми знаємо, що підсобка і прилавок — це не зовсім одне і те ж саме. Принаймні, за минулі піроку я об'їздив кілька десятків сіл республіки, і скрізь цукерки фігурували лише у спогадах. Не бачив їх і в містах. Чути, правда, що дають, чув, але до прилавку не зміг протовпитися.

До речі, виходячи з баченого, уже сьогодні можу відповісти на запитання свого читача про те, що стане черговим дефіцитом. У грудні-січні з магазинів Києва зник коричневий крем для взуття і чоловічі шкарпетки. Важко повірити, що сильна стаття, наслідуючи слабку, масово закупила шкарпетки, аби було куди складати гроші, за які нічого купити в магазинах. Як би там не було, а наступного разу, натрапивши на них, куплю не одну-дві пари, а кільканадцять. І кремом запасуся, аби вигляд моїх черевиків не викликав осудливих поглядів товаришів з Міністерства торгівлі, коли прийду до них за черговими роз'ясненнями. Розумію, що таким панічним вчинком, не виключено, прискорю наближення чергової ситуації, коли знову доведеться вишукувати додаткові можливості і резерви, але що вдіш — до цього нас привчили.

— Миряни, скинемось на ремонт клубу. Він нам увесь пейзаж псує.

У ПАРИЖ ПО ТЕЛЕГРАМІ

Одного дня приносить мені листовища від сина, що живе у столиці, телеграму: «ПРИЗДЖАЙТЕ П'ЯТНИЦЮ 9 ВЕЧОРА БОРИС».

Отримавши таке несподіване і водночас дивне послання, я подивився на календар. А на ньому якраз — «п'ятниця». Тоді поцікавився часом — до заходу сонця залишалися лічені години. Раз таке діло, зібрався я у свої сімдесят років у дорогу. І поки їхав до сина у Київ, чого тільки не передумав. А як приїхав, то поцілував, образно кажучи, на дверях його квартири замок.

Наступного дня, нічого не розуміючи і перехвилювавшись до неможливого, повернувся я до себе у Вільшану. А мене на порозі рідної хати — як на диво! — син Борис із онучкою зустрічають... Коротше кажучи, почали ми із сином, що у відпустку приїхав, мудрувати, як така придбенція могла зі мною, старим, трапитися?

— Я ж вам, тату, телеграму іншого змісту послав: «ЗУСТРІЧАЙТЕ П'ЯТНИЦЮ 9 ВЕЧОРА БОРИС». Це, виходить, уже у Вільшані зв'язківці «зустрічайте» на «призджайте» замінили...

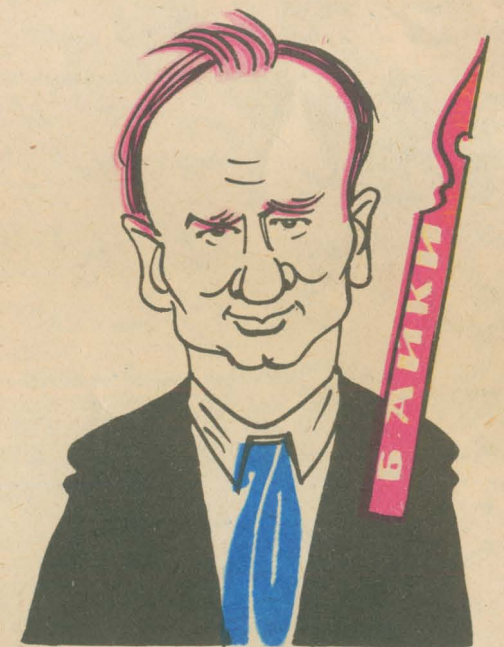
Ось тоді я і подумав: чого мій син, скажімо, не у Парижі живе? Тоді б на старості років я ще й столицю Франції побачив.

Отож хочу висловити щире подяку працівникам Вільшанського вузла зв'язку Городищенського району за їхній унікальний дар переінакшувати тексти телеграм.

Ф. ЗУЄНКО.

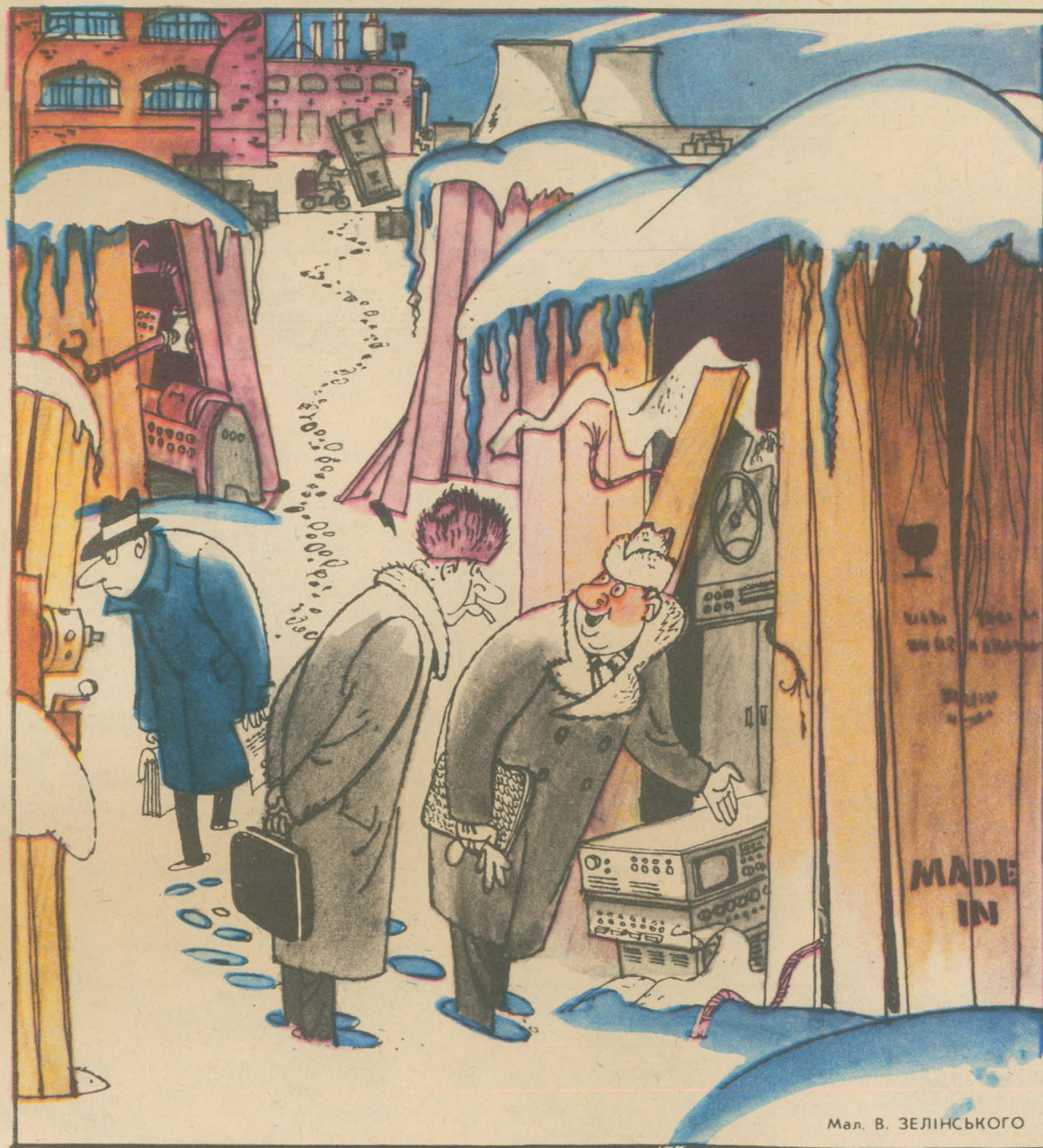
Черкаська область.

Вітаємо ювіляра!

Поета-гумориста
Полікарпа ШАБАТИНА
з його 70-літтям.

Дружній шарж А. АРУТЮНЯНЦА.

Мал. В. ЗЕЛІНСЬКОГО

— Що значить — імпорт. Скільки років пролежало — і жодної іржавинки.

Мій папуга

Я купив цього папугу
в мандрівного моряка.
Той хвалив його:
— Послухай,
добра виучка яка!
Не якась там кицька-моська —
це жар-птиця, а не птах,
не звичайний птах — заморський!
Говорить уміє птах!
А розумне — люди свідки!
Не жалкуй червінців, брат!

А папуга раптом з клітки.
«Прррощавай, старррий пірррат!»

Спершу я засумнівався:
«Хтозна, що воно за птах?..»
Повагався-повагався...
І наваживсь: «По руках!»

Де був розум?
З того часу,
з тої самої пори
птах стількох гостей образив!
Він таке їм говорив!..

Гостя жданого з дороги
запроси і привітай,
а папуга:
«Витррри ноги!
Кррраще, кррраще витирррай!»

Червоніючи щоразу,
вибачаюсь за образу,
а його сварю:
— Мовчи!

Де ти чув подібну фразу?
Хто тебе, дурний, навчив?

Гості впевнені, що — я,
виучка, мовляв, моя.
Хоч мені втікай із дому.
— Де ти взяв такі слова?
По-заморському й морському
птах мій лається, бува!..
Вуха в'януть...
Ну й папуга!
— І не сором? І не стид?
Із твоїми номерами,
м'яко кажучи між нами,

ти мені аж-аж набрид!
Ще хоч раз таке учудиш —
миттю на базарі будеш.
На Пташиному.
Дідам,
не торгуючись, оддам!
Настовбурчив чубчик — слуха...
Як води набрав — мовчить.
— Що — задумався, псяюхо?!
Знай: недовго і провчить!

На поріг — сусід.
Папуга
знову — як заверещить:
«Каррраул! Хапай хапугу!
Вкрррав машині і гаррраж!»
Мій сусід — назад щодуху,
а мені — хоч стій, хоч ляж.

Все!
Терпець урвався, годі!
Побалакали — і край.
На базар!
Продам!
Сьогодні!
Ну, базіко, постривай!..

Приїжджаєм на базар.
Вихваляю свій товар:
— Вчений! Чемний! Благородний!
В кого гроші завелись?

А папуга:
«Прринаррродно
ррридним бррратом не хвались!»
Я кричу:
— Купить папугу!
Незадорого віддам!
Він кричить:
«Старррого дррруга
утррридорррого прррродам!»

СКОРОМОВКА

Чапля-мама, чапля-тато
Вчать чаплят малих читати.
А вони читці охочі,
Ще й лічити вміти хочуть.

Михайло ДУБОВ.

— Продаєш, — питають, — друга?
А хіба й продажні є?
— Та не друга, а папугу,
то він передражнює.

Купувать нема охочих.
Назбиралася юрба,
насміхаються, регочуть:
— Ти як слід подумай, хлопче,
друга продавати — ганьба!

— Я задарма рад віддати,
говорю вам од душі.
Идетсья не про бариші —
тільки б в руки добрі! —
нате,
заберіть, товариші!

А папуга:
«Торрррбохвати!
Шкурррродери!
Торррргаші!
Каррраул! Потоп! Пожаррр!»
Сколотив увесь базар.
Хто куди порозбігались.
Сидимо. Самі zostались.
— Будеш знати, що казати,
куряча ти голова?!
Вибиратимеш слова?!

Птах киває винувато,
вибачаючись кива.

Соромно мені й самому:
здумав: друга — продавати!..
Дурень я!
Мерщій додому —
час папугу годувать.

Повертаємось. Папужка:
«Здррррастуй!»
Кланяюсь: — Привіт!
Треба щось і в рот покласти —
підвело обом живіт.

Поділили хліб — їмо.
Помирилися — мовчимо.
Живемо — не тужимо.
Так, не так, а — дружимо.

Олег ОРАЧ.

Мал. А. ВАСИЛЕНКА

За легендами, у старовинних замках неодмінно водяться привиди-образи їхніх колишніх господарів. Не поминула та доля, кажуть, і мукачівський замок «Паланок», змурований подільським князем Федором Корятовичем десь іще аж у чотирнадцятому сторіччі.

...Серед руїн замку за нашивидкуруч злабудженням із старовинних замкових дверей столом заклопотані дядьки забивали «козла».

— Дубль пусто! — гримнув котрийсь так, що у музейній кімнаті зі стіни зірвалася велика багетова рама, яка обрамлювала портрет господаря замку. Та враз у проймі, де колись були масивні різьблені двері, виросла кремезна постать Федора Корятовича. У лівій руці він тримав великого бронзового щита, а у правій — довжелезного списа.

ПРИВИДИ ЗАМКУ «ПАЛАНОК»

— Хто ви? — суворо запитав старий вой, стукнувши списом об кам'яну сходинку, єдину, що лишилася від переходу до верхнього замку.

— Ми — реставратори, — тремтячим голосом одказав старший з компанії, — реставруємо...

— Та бачу, що руйнуєте...

— Не руйнуємо, а кажу ж — реставруємо.

— Ой як неспізнанно змінилась наша мова! За моє середньовіччя це називалося руйнуванням, а тепер вигадали таке чудернацьке слово — реставрування. З якого ви князівства, і хто це вас послав чинити тут ось таку реставруйначію?

— Князівств уже давно немає. І нами править не князь, а начальник міжобласної майстерні, що знаходиться у Львові.

— Не розумію, — розвів руками привид, — таке місто лепське, а чинить такі діла кепські. А хто у вас тут за ішпана?

— По-нашому він називається начальником дільниці. Так це буду я — Бойкіс Юхим Абрамович.

— І не сором вам, Юхиме Абрамовичу, руйнувати працю давніх предків, які по камінчику мурували цю фортецю, аби перетинала вона ворогам шлях на славу Русь Київську?

— Ми, кажу ж вам, не руйнуємо, а реставруємо, — терпляче розтлумачував Бойкіс.

— Най буде по-вашому — реставрація. Але ж до чого вона довела. Самі позріте, коли маєте очі. Комендантський будинок, як віником змело...

— Бо він як архітектурна пам'ятка ніякої цінності не мав. Збудований десь наприкінці дев'ятнадцятого сторіччя, — набивився Бойкіс.

— Вивчайте історію свого краю, — спокійно одказав князь. — Зазирніть хоча б до книги свого земляка — доктора історичних наук Михайла Трояна, котрий рече, що той будинок змуровано у 1629 році. А це означає, що його високі пороги переступали послі славного гетьмана України Богдана Хмельницького.

— І великого руського царя Петра I, — виринув з другої обвалені дверної пройми ще один привид — князя Ференца Ракоці. — А ви смієте казати, що то не історична пам'ятка. Я вже не кажу про руйнування багатомаршових сходів між середнім і верхнім замками... А двір, що перед верхнім замком, спершу засипали будівельним сміттям, а потім забрукували, і тепер він став вищим од дверей, які ведуть у підвали. Стічні води туди ж у підвали й дзюркотять. Дзюркотять через дірявий дах і води дощові...

І по цих словах привиди раптом щезли.

Звичайно, якщо ви, незважаючи на твердження ваших правдивих бабусь, в існування привидів усе ж не вірите, то ми запропонуємо вам хоч і підстрижену, але не дуже причесану стенограму розмов на зустрічі громадськості міста Мукачева з реставраторами замку «Паланок». А проходила та зустріч у міськвиконкомі. Майстри-ламаїстри відчували, що на запитання людей важче відповідати, аніж мури замку ламати.

— Чому ви не радилися з людьми, коли деяким будівлям замку виносили смертний вирок? — запитала громада.

Начальник інституту «Укрпроектреставрація» І. Р. Могітич, не моргнувши й оком сказав:

— Тоді ще з людьми радитись моди не було.

— А навіщо прекрасні аронні склепіння реставратори заміняють залізобетонними перемичками, точно такими, які успішно використовують на будовах тваринницьких комплексів?

І. Р. Могітич: — Нам про це не відомо. Нехай

замовник — обласний відділ у справах будівництва та архітектури — бере очі в руки і дивиться. Його обов'язок вести нагляд.

— А хто дозволив переробляти оборонні рови у звалища сміття?

І. Р. Могітич кивнув на начальника Львівської спеціальної науково-реставраційної майстерні Ю. С. Бондаренка. Мовляв, полечи ще й ти раків. А я вже за себе одчервонівся.

Ю. С. Бондаренко завчено розвів руками і відбувся гучною фразою: «Я про це не відаю, такої вказівки не було!»

Трибуна, на яку один за одним піднімалися керівні реставраторські мужі, чимось нагадувала верхній замок, відгороджений од людських прагнень глибоким ровом з піднятими мостами. Ось на ній зайняв

вас і сподіваємось, що наша розмова залишить слід не тільки на папері...

— О, на писання паперів ми неперевершені мастаки, — зізнається секретар міськкому партії С. І. Соколова. — Скільки прозасідали, скільки протоколів написали... А контролю за реставраційними роботами як не було, так і немає.

— І грошенятко також, — докинула заступник голови міськвиконкому О. В. Гегедош. — Просили в облплані 57 тисяч карбованців на спорудження інженерних мереж у замку, так нам дуже оригінально відмовили.

Ох ці гроші... Мало того, що їх мало виділяють, так на місці їх ще й погано витрачають. Їх вистачає якраз на оплату реставраторам за те, що ті руйнують. Про такі реставраційні чудасії в замку громада криком кричить, у всі інстанції пише, сигналізує. Міськрайонна газета «Прапор перемоги» більше десяти разів виступала на захист замку, піднімала свій голос і обласна «Закарпатська правда». Повідомляв про заповзятливих майстрів-руйнівників і «Перець» (див. № 10, 1988 р.). А в Держбуді УРСР та львівській реставраційній майстерні ніби язика поковтали. Оголошення «Перця» мукачівські фотолюбители перефотографували, збільшивши його до розмірів кіноекрана і розвісили по місту.

Хоча дехто і зреагував...

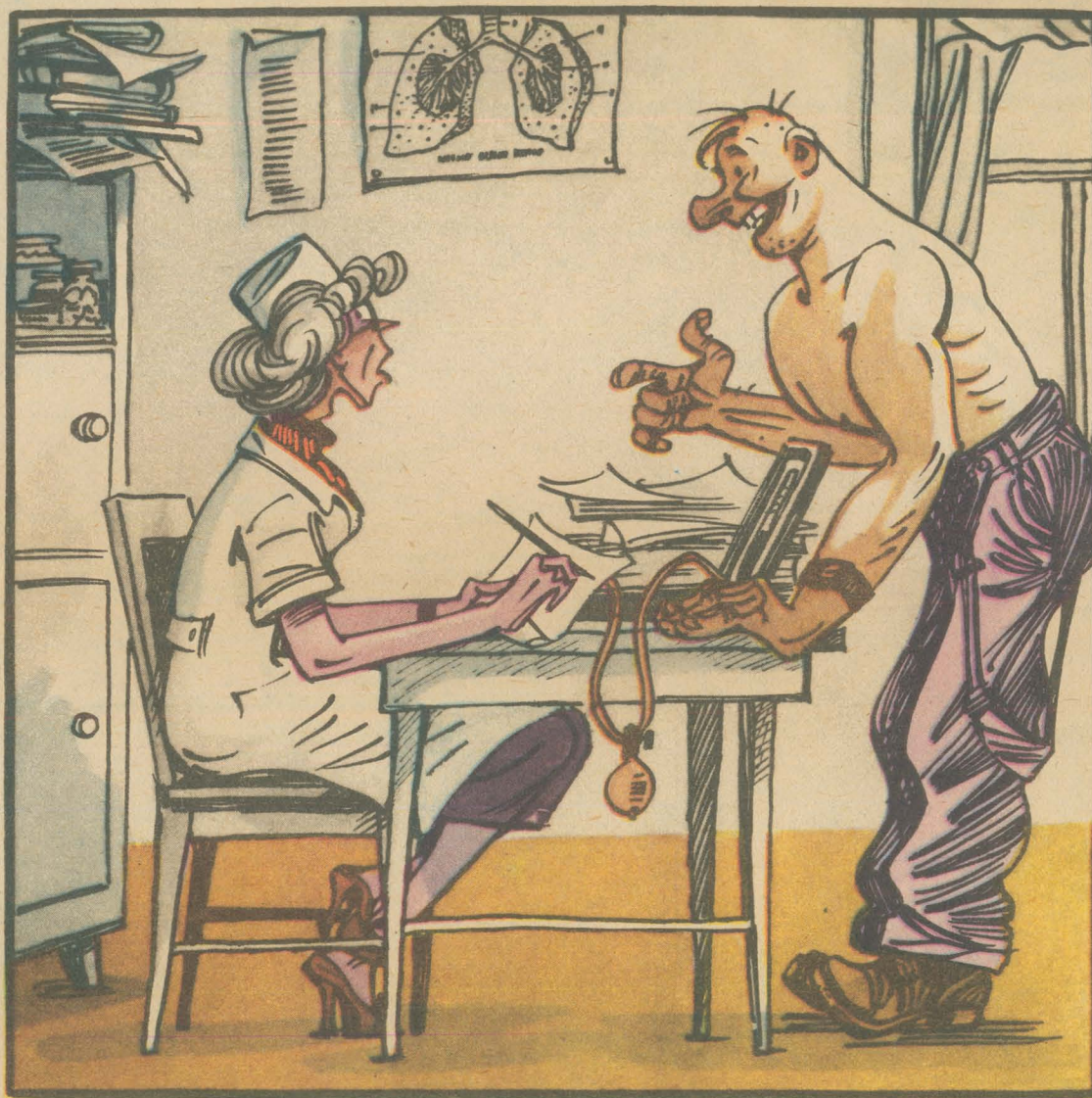
Щоб ніхто більше не охав та не ахав, дивлячись, як гине цінна пам'ятка історії, Закарпатський облвиконком, приміром, розпорядився «тимчасово», до закінчення реставраційних робіт, ніяких екскурсій до замку і на політ стріли арбалета не підпускати.

На яку епоху розтягнеться оте «тимчасово», ніхто не знає. Якщо такими темпами реставрація просуватиметься й далі, то закінчення її можна вирахувати хіба що століттями.

І. ІЛЬЧЕНКО,
В. ІЛЬЧЕНКО.

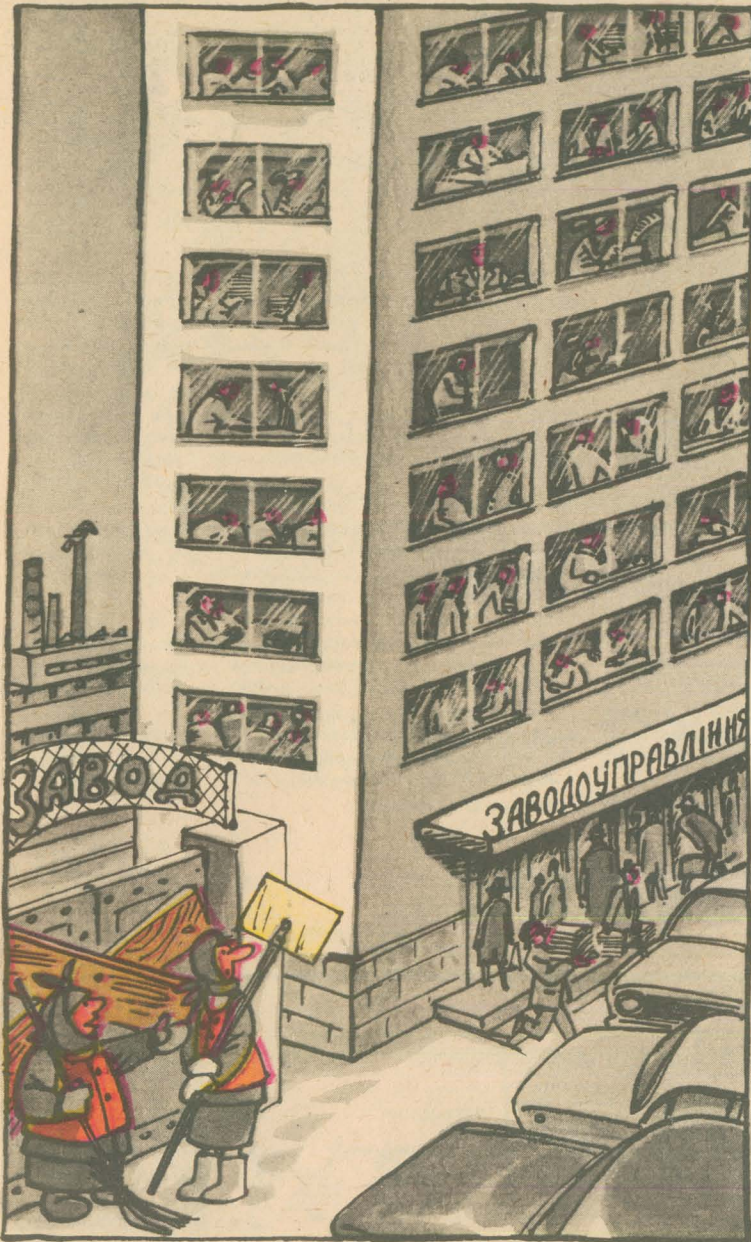
Закарпатська область.

Мал. А. АРУТЮНЯНЦА

— На що скаржитеся?

— Ви спеціаліст: вам видніше, яку хворобу мені в лікарняний вписати...

— Завод закрили як нерентабельний, а вони усе ще звіти пишуть про успішне виконання плану...

АНТИАЛКОГОЛІЗМИ

- Якщо фортуна весь час одвертається, цілком імовірно, що від тебе несе перегаром.
- Того, хто лежить у калюжі, голими руками не візьмеш.
- Закопав талант в землю на ґрунті алкоголізму.
- Випив «на коня», а дома отримав і в хвіст, і в гриву.

Леонід ЗАБАРА.

Мал. А. БОРДУНІСА

МОВОЮ БАЙКИ

УСМІШКА

— Мій юний друже, — вельми досвідчений редактор Заєць поворушив вусами й багато-значно подивився на автора-початківця Єнота, який приніс свій рукопис. — Хіба ви не знаєте мудрих слів: «Байка — мова рабів». Та й взагалі, що ви пишете все нятяками та нятяками? Притчі, казки... І все наче про місто, про людей. Та хіба ж не зрозуміло, друже, кого ви змальовуєте під виглядом Великого начальника або Маленької людини? І на чій ваді нятякаєте...

Ех-хе-хе, мій любий. Невже вам ніколи не хотілося набрати в легені побільше повітря

й відкрито сказати усе, що думаєте? Про порядки, що існують у нашому лісовому царстві, зрештою, віддати належне... сильним світу сього? Що, не хочеться? Так дивіться й слухайте.

Заєць підвівся з-за столу. Підійшов до відчиненого вікна. Підняв над головою стиснуту в кулак лапу і відчайдушно вигукнув:

— Хай живе цар усіх звірів — наш великий Лев!

Михайло ФРЕНКЕЛЬ.

м. Київ.

ПЕРЕПЛУТАВ

Хлопчина запитує п'яного:
— Дядю, а що це ви робите?
— Як що? Іду додому і рахую штахет. На тисячі сто десятих штахетині будуть мої ворота.
— Так ви ж навколо діжки крутитесь!

Повідомив Ю. ЗАГОРОДНІЙ.

м. Костопіль
Ровенської області.

РЕВАНШ

Школяр підбігає до міліціонера.
— Ходімте мерщій зі мною, дядю!
— А що трапилося?
— Наш учитель поставив автомашину в забороненому місці.

Повідомила Н. ЛИПЧЕЙ.

м. Ужгород.

ЯК ДИВИТИСЯ

— Куме, ви з рибалки?
— Як по ятерях, то ніби й так. А як по улову — лише йду рибалити.

ЩО ГІРШЕ

— Грицію, у мене після вчорашнього голова гуде.
— Щасливий: я своєї зовсім не чую.

Повідомив А. ПАСТЕРНАК.

м. Боярка
Київської області.

ЗУМІЄ

— Навіщо ти так вибілюєш волосся? Адже все одно через деякий час твій наречений зрозуміє, що ти не блондинка.
— До того часу я йому так замакітру голову, що він і на чорне буде говорити біле!

НЕ ОДНОМУ Ж МИЛУВАТИСЯ

Чоловік питає жінку:
— Нащо тобі стільки дорогих нарядів?
— Любий, щоб тобі подобались!
— Але ти все найкраще одягаєш на роботу!
— А там що — хіба не чоловіки?!

Повідомив В. КВАША.

м. Київ.

«Ці сувеніри зроблені з шкіри косівських майстрів».

«А от наші меблярі представлені лише двоярусним ліжком».

«Викликають інтерес трофеї Іванчука, зокрема його ікла».

(3 листів).

Надіслала І. ШАЛКІТЕНЕ.

«...передовий бригадир, який очолює бригаду молодняка, дає по 300—500 гр. приросту щодобово...»

(3 газети).

Надіслав І. ОЛІЙНИК.

«Объявление.
Просим всех неработающих участников В. О. В., партизанского движения, работающих в подполье на оккупированной территории, до 23 сентября 1984 г. зайти в ЖЭУ-3 с подтверждающими документами».

Надіслав І. СИНЕПОЛЬСЬКИЙ.

«Кооператив по побутовому обслуговуванню населення

«ВСЕ ДЛЯ ДОМУ»

приймає замовлення на виготовлення надгробних плит, бюстів, барельєфів по індивідуальних замовленнях».

(3 оголошення в газеті).

Надіслав Н. ВОЛЧЕНКО.

«Бабусю! Спасибі Вам за бандероль! Він на мене якраз!»

(3 листа).

Надіслав І. СКОРОХОД.

Еллан БЛАКИТНИЙ

Цього року ми відзначаємо 95-ліття від дня народження Василя Еллана (Блакитного) — видатного українського радянського поета. Літературна діяльність Блакитного, яка сприяла утвердженню української радянської літератури, тісно перепліталась у нього з багатогранною партійною, державною, журналістською роботою. Гострий розум, бурхлива енергія, блискучі організаторські здібності були віддані до останнього биття серця справі його життя — розбудові української радянської культури. Він був редактором «Вістей», які перетворилися у той час на найпопулярнішу газету. Видавав додаток «Література, Наука і Мистецтво», а згодом — «Культура і Побут», організовував видання двотижневика «Всесвіт», створив організацію пролетарських письменників «Гарт».

Та улюбленим жанром його творчості, як він сам відзначав, була сатира. Сатиричний хист письменника виявився ще до революції — в його літературних

пародіях і шаржах. А в двадцяті роки вийшли три книги сатири та гумору Блакитного під псевдонімом Валера Проноза — «Нотатки олівцем», «Радянська гірчиця» і «Державний розум». Сатиричні твори його були спрямовані проти шовінізму, переродження, хуторянства, бюрократизації, зміщання. Досить прочитати один його гнівний вірш «Ну й же ж, ну...», щоб переконатися, як умів поет викривати обивателя саме там, де він ридився в революційну тогу. Сатира його охоплює величезну кількість тем. Навдивовижу оперативно відгукувався він на найрізноманітніші негативні явища тогочасної дійсності.

У ті ж двадцяті роки Василь Блакитний зумів зібрати, об'єднати і спрямувати всі кращі сили молодого українського сатири. Недаремно Остап Вишня писав:

«В моєму житті був Василь Блакитний.
Він стоїть у моїй свідомості, як дороговказ на грані двох різних для мене світів.

ЧВАНЬКО

Іван Чванько — за голову сільради
В одному з сіл Прилуцької округи
На Полтавщині був. Хоча й по других
Губерніях теж чваньки залазять
в органи Радвллади
(Кажу це для потіхи полтавчан).
Так наш Іван
Начальству пише про село доклади,
Що все, мовляв, іде як слід, гаразд.
І справді, на селі, як кажуть, тихо-тихо.
Та раз
В газеті прочитала десь дячиха
(Чванько з панами і дяками
Не раз, не двічі цокався чарками),
Що в тім селі — страшенні непорядки.
Хтось розписав і про церковні грабки,
І про хабарництво Чванька,
Про все, — що на селі траплялося безладдя...
«Це про мене?! Про власть таке? — гука
Іван Чванько, — чекай, собачий дядя!
Тебе попід землею я знайду
І покажу таку... т-такую матю...
Сількори, шкрябопери, гади!
Як? Нападуть на агента Радвллади!...
Кричать чваньки із лютим серцем.
Сількори! Гнів чваньків присипте перцем!

РЕКЛАМА

Ні, не може ж без реклами
Торгувати трест чи «пром»!
В очі блиснем вогнями,
В руку всім дамо альбом
Із картинками, зразками,
Покажім своє добро!..
Без реклами кожен «промщик»
Чув би себе дураком.
Щоб не бути ним, — альбомчик
Видав трест «Госмолоко».
На блискучому папері
(Мов коштовний твір поетів) —
Малюнки: будинки, двері
І десятків шість портретів.
Там і «зав», і «поми зава»
В різних виглядах і позах,
І привабливо лукава
Секретарша, панна Роза...
Всі в обличчя — мов обмиті:
Що за проділи і брови!
Та бракує у юрбі тій
Одного лише: корови...
Так, корови! Бо корова —
Молоко дає і масло,
А без них, при всіх умовах,
Світло б трестові загасло,
І пішли б без хліба куса
Зави, зами,
Їхні дами,
Їхні пси, коти і кози,
Й побуріла б лляно-руса,
Не промита,
Не политая духами
Голова у панни Розі!..
Так, корова у альбомі
Все ж потрібна для реклами:
Бо ж не дояться ні «поми»,
Ні директорів «зами»...

ЧЕРВОНІЙ ПЕРЕЦЬ

Ось такою була обкладинка першого номера «Червоного перця».

ПОПЕРЕДЖЕННЯ

Може, я ще не тямлю нічого в комерції,
Може, я ще живу по інерції
(По нашому — «з розгону»),
Але в деяких справах не знаходжу
«пристойного» тону.

Звичайно буває: поет ти,
Співробітник органу влади —
Значить виспівуй на шпальтах газети,
Що все гаразд, мовляв, і всі раді...
Я ж не можу на рими наводити лак.
(Така більшовицька натура),
Не заздрю лаврам писак
І прилизаним трубадурам.
Коли що не гаразд
(Я — не гордий)...
Проз! Проз!
Віршем по морді!..

Сторінку підготувала Н. ЗАХАРОВА.

Поділив Василь Блакитний своє життя на дві половини: «До Блакитного» і «Після Блакитного».

У квітні 1922 року вийшли перші номери сатиричного двотижневика «Червоний перець». Від них і бере фактично свій початок сьогоденний «Перець». На обкладинці першого номера було зазначено: «Одповідає за видання В. Блакитний, редактор Валер Проноза. Виходить 1-го і 15-го кожного місяця в Харкові. Участь беруть: письменники О. Вишня, П. Грунський, Кость Котко, Мокре-Рядно, Валер Проноза, С. Сліпий, Д. Щирий і др. Малайри: Бондаревич, Ю. Ганор, Довженко, Єрмилов, Клінч, Кратко, Б. Фрідкин, Лесь Хвостов».

Та душею двох перших номерів був Остап Вишня. Шість його іскрометних матеріалів прикрасили часописи. А сьомий, звернення до читачів, «Всім, всім, всім!» вони писали вдвох — Василь Блакитний і Остап Вишня! Важко втриматися, аби не навести уривок з цього звернення, де пояснюється, чому українському сатиричному журналу було дано саме назву «Червоний перець».

«...Перець рослина невибаглива. Куди не кинь — скрізь зростає, за винятком хіба того мало дослідженого району, про який склалося прислів'я: «пійшов туди, де й перець не росте».

Червоний перець надається до широкого вжитку. Його культура повинна оживити промисловість і торг...

Мажучи його пекучим стрюччям побілілі, пожовклі, посинілі, почорнілі, омертвілі і взагалі ушкоджені якоюсь хворобою органи суспільного організму... примусимо їх оживити, палахкотіти веселим червоним кольором...

Культура Червоного перця повинна зробити суспільство дужчим, активнішим, рухливішим, життєрадісним. В цьому його історичне призначення. І з повним розумінням важливості задачі беремося ми до організації «партії Червоного перця», закликаючи під її прапори все живе, здорове і активне, здатне до роботи й творення життя».

Це був своєрідний маніфест «Перця», який і сьогодні не втратив своєї актуальності.

ПРО РОЗУМ

БАЙКА

Жив собі дід та баба.
Була у них курка ряба,
Мали собі кривеньку хатинку,
Розжилися і на дитинку.
Дід радий, баба рада.
— Виросте дитина, минеться біда:
Буде кому дбати,
Нас, старих, годувати. —
Минає час. Дитина росте.
Дітям рости — діло просте.
Клопочуться батько й мати:
Треба дитині ім'я давати.
Довго думали, гадали:
«Розумом» назвали.
Минає час. Дитина росте.
Та виходить щось — не те:
Зветься дитина «Розум», —
А наче в цвіту прибите морозом.
Чи недогляділа мати,
Чи зроду було дурнувате,
А тільки росло й росло,
І виростало... дурнем на ціле село...

Це казка. А після казки
Замість звичайної бубликів в'язки
Хочу сказати кілька слів
Про справи сучасних днів:
З усіх боків ми чуємо: «я!.. я!.. я!..
Буду зватися іменням вождя!»
До Ленінграда
Кожен рівняється «кооператив»,
Що продає тільки пудру й помаду.
А хтось догадався: усі порти
Іменем Леніна перехрестив...
Це я не для того, щоб когось образити,
Та навіщо ж вивіски мазати?
Ленінцем зватися — це не пустяк.
Ленінцем бути треба серйозно,
Щоб не вийшло отак,
Як у казці з «Розумом».

1924 р.

Якось пихатий аристократ насміхався над афінським полководцем Іфікратом, котрий походив з незнатного роду, оскільки був сином звичайного майстрового.

— Мій рід з мене почнеться, а твій на тобі й закінчиться, — з гідністю відповів на те Іфікрат.

Давньогрецький філософ Ксенократ у своєму вченні відзначав тим, що постійно стверджував, ніби він «шукає добродетель».

— Але коли ж вона, нарешті, буде у тебе? — запитав його один дотепник.

Коли у Римі в 1521 році помер усіма шанований папа Лев X, покровитель наук і мистецтв, і папський престол зайняв неук і до того ж іноземець Адріан VI, який ненавидів як поезію,

ВІД ВЕЛИКОГО ДО СМІШНОГО

так і мистецтво, римляни впали у повний відчай.

Зате коли Адріан помер, будинок його лікаря, Джіованні Антрачіно, було прикрашено вінками та квітами і над дверима з'явився крупний напис: «Римський сенат і народ — визволителю вітчизни».

У церкві дві знатні дами не поділили між собою місця. Виникла сварка. Про це дізнався імператор Священної Римської імперії Карл V (1500—1558). Він покликав дам, вислухав, як кажуть, їхні резони і прийняв рішення: «Якщо

ви самі не можете владнати вашу суперечку, я допоможу вам у цьому. Я наказую: хай спірне місце залишиться за найнекрасивішою».

Дами тут же помирилися.

Один із східних царів запитав свого наперсника:

— Що ти найдужче хотів би поділити зі мною?

— Усе, що хочеш, мій повелителю, — відповів той, — тільки не діли зі мною одного — своїх таємниць!..

Один із воїнів полководця Пелопіда, розповідаючи про зустріч з ворогом, висловився так: «Ми наштотхнулися на ворога». На що сам Пелопід не без іронії зауважив:

— А чому б не сказати навпаки, тобто — ворог наштотхнувся на нас...

СУМНА ПОДІЯ

— Миколо, ти що — з самоскидом зіткнувся? Що сталося?

Ну й вигляд...

— Подія сумна: Під мухою вчора Додому вернувся, А жінка із мухи Зробила слона!

ВИБИВСЯ

Гучно бив себе у груди — Так і вибився у люди.

Альберт КРУЦЬ.

Літературні пародії

ЗАЗОЗУЛЕНІСТЬ

Мов космодром,
Гуркоче автострада,
Сучасних міст вражаюча громада
Хизується під небом електрично.

Пахне бузками.
Ранок зозулиється...

Іван НИЗОВИЙ.

Пригнічені акації
Бетонними громадами,
Плоди урбанізації
Гуркочуть автострадами.

Від шуму місто крається,
Асфальтом гумо-шиниться,
Автобусно-трамвайється
Й тролейбусно-машиниться.

Мені немила вулиця,
Піти до лісу хочеться,
Де ранок вже зозулиється
Й сороко-білобочиться.

«А що ж від цього зміниться?» —
Читач спита-здивується.
Мій дух осолов'їниться —
І пісня забукується!

Віталій НЕМЧЕНКО.

СИЛА КОХАННЯ

Міняю коня на кохану,
Дарма, що той кінь — як стріла...
Все зважив у серці до грана,
Наваживсь: була не була!
Свої парубоцькі дороги
Під ноги тобі покладу...
І тільки одного: вуздечку
В долоні твої не віддам!

Юрій КИРИЧЕНКО.

Прощай, парубоцька житуха,
Як кажуть, амінь і капут!
Нарешті, на шию й на вуха
Собі натягнув я хомут...

Була не була — оженився.
І зразу відчув, що немов
Я вдруге на світ народився...
Яка ж бо то сила — любов!

Тепер не стрибаю у гречку,
Думки всі мої — про сім'ю...
І тільки одного: вуздечку
Нікому носить не даю.

Живемо щасливо у парі,
І дякує жінка щодня,
За те, що колись на базарі
Змняв я її на коня.

Анатолій ЦИНКУШ.

НА МИГАХ

Нам залишилась тільки мова жестів...

Ніна ГНАТЮК.

Не треба слів! Любові справу
Від тебе я не питаю.
Дедалі більшу перевагу
Я мові жестів надаю.

Взнаки вдається перевтома.
Щодня долаю важче путь.
Усі на вулиці і вдома
Мене вже тіткою зовуть.

А ти мені моргнеш бровою, —
Як на душі цвіте розмай,
І я роблюся молодою, —
Хоч завтра заміж видавай!

Тепер я стала мовчазлива,
І не люблю гучних речей.
Для нас обох лише можлива
Розмова пальців та очей.

Чи сніг надворі чи відлига,
А нам лишається одне:
Кохай, гуцулику, на мигах,
Цілуй на відстані мене!..

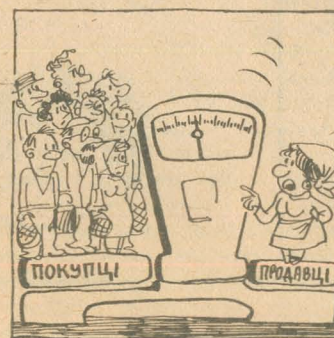
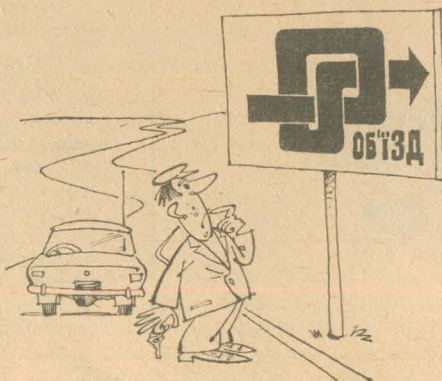
Олесь ЖОЛДАК.

В. Петренку - 50

Василь Петренко — завідувач відділом ілюстрації в обласній газеті «Вінницька правда», але його карикатури часто з'являються і на сторінках республіканських та все-союзних періодичних видань. З нагоди ювілею нашого постійного автора зичимо усіляких гараздів і друкуємо ще одну добірку його малюнків.

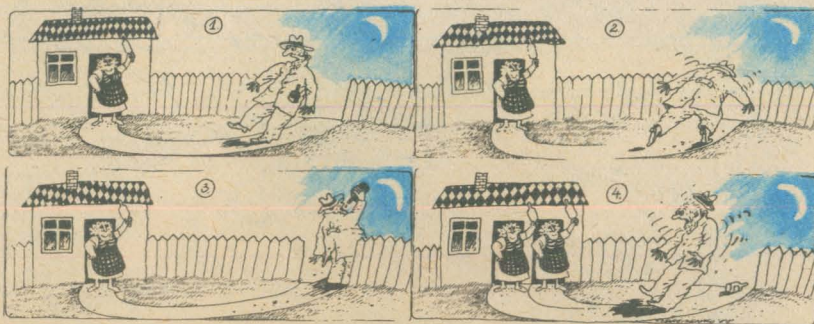

Автошарж.

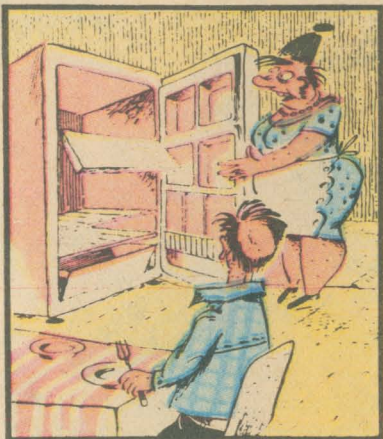
Сила звички.

ГУМОР НАШИХ ПОБРАТИМІВ

Мал. Т. СЕРГІЄНКА («Додзис», Рига)

Мал. Є. ЄНІЄРОВА («Хенек», Уфа)

— Знову нас дітки провідали.

Мал. А. МЕРЗЛІКІНА («Кінеруш», Кишинів)

— Струнко! Слухайте інструкцію про плюралізм думок.

Мал. М. ГІРГЕЛЯ («Вожик», Мінськ)

— Згоден: у дефіциті цукру є й моя провина, але мила, лез та зубної пасти, їй-богу, не переганяю.

Мал. В. ТРОФИМОВА («Капкан», Чебоксари)

ДАЛИ ПЕРЦЮ!

Пожежі на торговельно-складських об'єктах становлять не такий уже й великий процент від загальної кількості розгуків червоного піня, зате збитки від них вимірюються цифрами з багатьма нулями. Показово у цьому плані горів склад Закарпатської обласної бази Укронтгоспторгу. Тут було зроблено усе, щоб від багатомільйонних матеріальних цінностей залишилися самі головешки. Про те, як цього вдалося досягти, розповідалося у фейлетоні «Добре горимо!» («Перець» № 19 за 1988 рік).

Заступник міністра торгівлі УРСР М. І. Родь повідомив, що за безвідповідальне ставлення до службових обов'язків, невиконання вимог протипожежної безпеки звільнені з посад директор бази Е. В. Макара, головний інженер Ю. М. Козичко, головний енергетик О. Б. Земляков.

На базі відремонтована і налагоджена система автоматичного пожежогасіння. Виконано усі інші заходи згідно з вимогами правил протипожежної безпеки.

Веслав БРУДЗІНСЬКИЙ

3 книги «400 афоризмів»

- І лише в процесі канонізації з'ясувалося, що він був єретиком.
- Буря у склянці води змила з палуби стернового.
- виправив собі документи дальтоніка на випадок зміни кольорів прапора.
- Ворогів не мають ті, до кого неможливо дотягтися, й ті, до кого не варто опускатися.
- Дехто волає «За мною!» лише для того, щоб узнати потрібний напрямок.
- Якщо вигадав гасло дня, не забувай перекидати календарні аркуші.
- Від пера, заправленого отрутою, гинуть кращі твори.

З польської переклав
Юрій ШАНІН.

Головний редактор
Ю. ПРОКОПЕНКО.

Редакційна колегія:

В. БОЙКО,
В. БОНДАРЕНКО,
А. ВАСИЛЕНКО,
П. ГЛАЗОВИЙ,
В. ЗЕЛІНСЬКИЙ

(головний художник),

Ю. ІЩЕНКО

(відповідальний секретар),

Д. МОЛЯКЕВИЧ,

М. ПРУДНИК,

І. СОЧИВЕЦЬ,

В. ЧЕПІГА

(заступник головного редактора).

Журнал «Перець» № 4 (1286)
(на українському мові)
Видавництво «Радянська Україна».

Здано до набору 17.01.89.

Підписано до друку 07.02.89.

БФ 29953.

Формат 70х108/8 Папір

книжково-журнальний. Офсетний друк.

2,8 умовн.-друк. арк. 14 умовн.

фарб.-відб. 4,1 обл.-вид. арк.

Тираж 2 088 000 прим. Зам. 0286. Ціна 30 к.

ВИДАВНИЦТВО
«РАДЯНСЬКА УКРАЇНА»

С Журнал «Перець» 1989 р.

Видається з січня 1927 року.
Виходить двічі на місяць.

Адреса редакції:

252047, Київ-47,
вул. Петра Нестерова, 4.

Телефони:

приймальні 441-82-14,

відділу листів та скарг

441-89-38, 441-89-37,

художнього відділу 441-89-11.

Адрес редакции:

252047, Киев-47,

ул. Петра Нестерова, 4.

Для телеграм: Київ Перець.

Рукописи не повертаються.

Передруковуючи із журналу матеріали,
треба обов'язково посилатись
на «Перець».

Ордена Леніна комбінат друку
видавництва «Радянська Україна»,
252047, Київ-47, проспект Перемоги, 50.

Ордена Леніна комбінат печаті
видавництва «Радянська Україна»,
252047, Київ-47, проспект Перемоги, 50.

Текст набрано із застосуванням
вітчизняного фотонабірного
комплексу «Каскад».

Теми малюнків цього номера
придумали: В. Адамович, О. Альо-
шичев, А. Василенко, С. Веткін,
Р. Друкман, В. Єлістратов, В. Каза-
невський, О. Монастирський, В. Мо-
хов, Л. Рохін, В. Уборевич-Боровсь-
кий, В. Чмирьов.

